

*Franco
Solo*

3

EGYEDÜL A

maffia

ELLEN

23 Ft

GYILKOSOK ISKOLÁJA

EGYEDÜL A MAFFIA ELLEN 3.

Gyilkosok iskolája

**Ez az intézet a maffia hétpecsétes
titka volt — amikor Franco mégis
felfedezte, halálos csapdába esett**

FŐSZEREPLŐK:

Galatea professzor

Ő a gyilkos intézet vezetője. Tipikus tudós. Ártalmatlan külseje azonban csálóka ...

Frank Carper

ő a professzor jobbkeze, de bárhol bukkan is fel, bosszúságot okoz ...

Liza Faccíno

Rendkívül csinos lány, és segít Francónak, de ezért majdnem az életével fizet...

**Leslie Gabin,
Nick Nicholson,
Dean Parona**

Ez a három fiatalember bizonyítékokat gyűjtött a maffia ellen; ezért professzor Galatea gyilkosait küldi ellenük ...

Franco Solo

Elkeseredetten küzd a szervezett bűnözés ellen. Sohasem adja fel a harcot...

Az ajtó zajosan kivágódott. Franco Solo kipattant az ágyból, s végigmérte a férfit, aki hívatlanul és kopogás nélkül lépett be a szobájába. A tikkasztó meleg miatt Franco csak fürdönadrágban volt. Egy monoton hangon zümmögő asztali ventilátor megmozgatta ugyan a levegőt, de a hőséget nem tudta érezhetően enyhíteni.

A nyitott ablakon, a félig behajtott zsalugáteren át behallatszott a kint játszó gyerekek nevetése, lármája. A motel közeli medencéjében lubickoltak. Közben felhangzott egy visító női hang is; egy anya akarta ráncba szedni csemetéjét.

A férfi becsukta maga után az ajtót, és szó nélkül körülnézett. Jobb kezét a zakója zsebében tartotta. A vékony vászon alatt világosan látható volt, mit szorongat.

Egy fegyvert.

— Feltételezem, hogy eltévesztette az ajtót — mondta Franco Solo. De a férfi nem tévedett.

Francóhoz jött.

Kivette jobb kezét a zsebéből. A pisztoly a zakóban maradt, s kidorodott. A férfi vigyorgott. Csúnyán vigyorgott. Minden csúnya és durva volt rajta. Gyér haja, a keze, egész fellépése.

Legalább két mászat nyomott. Szétterpesztett lábbal, kihívóan állt ott, s látszott rajta, hogy szinte ég a vágytól, hogy megmutathassa Francónak, milyen erős. Körülbelül harmincéves lehetett.

— Ugyan, fiam — mondta a férfi. Magas, kissé nyers hangon beszélt. A hangja éppoly kellemetlen volt, mint minden egyéb rajta. — Te vagy Lester Briggs, nem?

Ez volt Franco álneve Phoenixben, Arizonában. Szigorúan véve a név és a papírok is a COUNTER MOB-tól származtak — egy olyan szervezettől, amelynek a telefonszáma nem szerepel a telefonkönyvekben, és amely annyira titkos volt, hogy létezéséről is csak az igazságügy-miniszter közvetlen környezete tudott.

— Igen, én vagyok Lester Briggs — mondta Franco. — És maga kicsoda?

Ismét egy buta kérdés.

A férfit Frank Carpernek hívták, és a Paradise Valleyn, egy magánis-

kolában volt gondnok. E miatt az iskola miatt jött Franco Phoenixbe. Ennek a modern intézetnek volt egy különleges sajátossága, ami minden hasonló iskolától megkülönböztette. Csak egy bizonyos társadalmi réteg gyermekei járhattak ide. Ha hinni lehetett Galatea professzornak, elit intézetről volt szó.

A tanulók szülei kétségkívül az elithez tartoztak. Ők alkották az ország bűnözőinek krémjét.

Maffia vezérek voltak, de legalábbis olyan emberek, akiknek a vezető szindikátusok felsőbb köreiben már biztos helyük volt. Ide tartoztak egyes vezető gyilkosok is, akik kivételes tiszteletnek örvendtek, s ezért megengedték nekik, hogy csemetéik ebbe az intézetbe járjanak.

— Szóljts egyszerűen Maxnak — mondta Frank Carper. Még mindig vigyorgott. Mintha megfagyott volna a mosolya. — Tudod, a tanulóim így szólítanak. Ne kérdezd, miért. Azt állítják, hogy a Max név illik rám. Bármit értenek is ezen. — Előrelépett, s megállt közvetlenül Franco előtt. - Gondnok vagyok. És mindenek. De hát melyik gondnok nem az? Úgy hallottam, fegyverek eladásával foglalkozol.

— Ki mondta?

— Én mondom. Bizonyítékaim vannak.

— Marhaság. Nemrég nyitottam egy sportcikküzletet a McDonald Roadon. Természetesen árulok légpuskát és kis kaliberű fegyvereket is. Ezért gondolta néhány srác, hogy pisztolyt és revolvért is tudok szerezni. Tulajdonképpen nem is lenne probléma fegyverrel kereskedni, de először is, el akarom kerülni, hogy a rendőrség bezárja az üzletemet, másodszer eszemben sincs ilyen veszélyes holmival ellátni ezeket a zöldfülüket.

Carper előhúzta a pisztolyt a zsebéből. — És ez itt mi? Leslie Gabin-tól vettem el. Beismerte, hogy téled kapta.

— Hazudik.

— Ó, nem — mondta Frank Carper szelíden. — Nem hazudik. Senki sem hazudik, ha én kezelésbe veszem. Ez rád is vonatkozik, fiam. — A fegyvert Francóra irányította, és folytatta. — A fegyver meg van töltve. Amint látod, az ujjamat a ravaszon tartom. Természetesen nem akarok rád lőni. Csak játszadozom. Tudom, hogy ez veszélyes. Milyen könnyen elsülhet a fegyver! Ez tragikus lenne, barátom. Szerencsétlen és nagyon sajnálatos baleset.

— Ez gyilkosság lenne — mondta Franco.

— Ugyan már! Miért ölnék meg valakit, akit először látok életemben? Azért kerestelek föl, hogy kifaggassalak a pisztolyról. Te felugrottál, és nekem rontottál — kénytelen voltam lőni. Önvédelem volt. Így mesélem majd el a rendőrségnek ...

Franco elhúzta a száját. Nem látszott rajta, hogy félne. Nem is félt. El is mondta, miért nem.

— Ez tönkretenné az iskolát. Odalenne a jó híre. A vizsgálat meg-

próbálná tisztázni, hogy hordhatnak maguknál pisztolyt a tanulók. Címoldalra kerülne az intézet. Ezt, gondolom, sem maga, sem az intézet vezetői nem néznék jó szemmel. Az ilyenfajta népszerűség halálos lehet.

— Látom, mindenre gondolsz — mondta Carper.

Meghúzta a ravaszt.

Csattanás. Franco alig észrevehetően összerezett. Dühös volt ezért; de a reflexein nem tudott uralkodni.

Carper gúnyosan nevetett. — Blöfföltem, nincs is megtöltve. — Elrakta a fegyvert, és elkomolyodott. Összehúzta sötét, bozontos szemöldökét. — A professzor tud róla, hogy idejöttem. Ő kért meg, hogy vessek végre véget ennek a dolognak.

— Miért nem értesíti a rendőrséget? — kérdezte Franco. — Semmi rosszat nem követtem el.

Carper ismét vigyorgott. — A rendőrséget! Helyesen állapítottam meg, hogy az ember elkerüli az effajta népszerűséget. Galatea professzorral együtt az a véleményünk, hogy az ilyenfajta félreértéseket jobb egymás közt tisztázni. Felhatalmazott rá, hogy rendezzem ezt a dolgot — s épp ezt teszem!

Keze előre lendült. Ökle eltalálta Franco állát.

Franco számított az ütésre. Kivédhette volna, de úgy vélte, jobb, ha hagyja.

Nem lett volna helyes megmutatni Carpernek, milyen erős az ellenfele. Ha Carper győztesként hagyja el a szobát, azt hiszi majd, hogy sikerült rendeznie a dolgot.

Franco az ágyra esett, kábultan rázta a fejét, lassan kiegyenesedett, megdörzsölte az állát, és dühösen mondta: — Ez nem volt fair! Miért nem nekem hisz, miért annak a fiúnak?

— Miért hazudna Leslie? Elkaptam, nincs vesztenivalója. Veled kisé másképp áll a helyzet. Te félsz tőlem, és félsz, a rendőrségtől is.

Carper ismét ütött. Élvezte a verekedést. Csak akkor érezte magát igazán jól, ha a másiktól aprófát hasíthatott.

Éles, szúró fájdalom hasított Francóba. Felállt, megértette, hogy védekeznie kell. A túlzott passzivitás nem illett egy fiatal sportszerkedőhöz.

— Hagyja végre abba, az ördögbe is! — mondta.

Carper csípőre tette a kezét, s vigyorogva bámult Francóra. Aztán jobb kezével ütött, Franco nyakát célozta meg, de Franco félrerántotta a fejét.

Az ütés elzúgott mellette. Franco keményen, precízen talált. Az ütés Carper állát érte. Carper láthatóan meglepődve hátrabotlott.

Franco ütése egészen kedvére való volt. Az ilyen ütésektől mindig formába lendült. Mindkét öklével Francóra támadt. Franco megpróbált eltáncolni előle, de ez egyáltalán nem volt egyszerű ebben a ki-

csi szállodai szobában, amelynek nagy részét elfoglalta a széles, dupla ágy.

Franco többet kapott, mint adott, de azért sikerült fékeznie ellenfele lendületét, s így az ütések valamelyest vesztek erejükből.

Carper jobbal ütött. Nem talált pontosan, de Franco helyesnek látta, hogy megjátssza magát. Felbukott, és fekvé maradt.

Carper cipője hegyét a bordái közé nyomta. — És ez egy sportoló! — gúnyolódott.

Mivel Francón nem volt ruha, a rúgás pokolian fáj, de Franco ösz-szeszorította a fogát.

Maradj nyugodtan, szolt magához. Hadd nyerje meg az első menetet. Majd megkapja még a magát.

— Gyerünk, felkelni! — üvöltötte Carper. Belerúgott Francóba.

Franco feltápáskodott. Úgy tett, mintha rettenetesen kimerült volna, s a falnak támaszkodott.

— Remélem, ebből a leckéből levonod a megfelelő konzekvenciát — Ha még egyszer fegyvert adsz cl a tanulóknak, kinyírlak. Világos?

Carper nem várt választ. Hirtelen felnevetett, és megrázta a fejét. Aztán kiment a szobából.

Leslie Gabin a zuhany alatt állt. Remekül érezte magát. Sikerült meghódítania Mayt.

May, aki a Papago Park melletti kávézóban volt felszolgálónő, mindenkinek tetszett. Diáktársainak, de még a tanároknak is. Legjobban azonban Nick Nicholsonnak.

Leslie Gabin beszappanozta magát, és énekelni kezdett. Gyűlölte Nicholsont. Óriási győzelem volt elhappolni a lányt Nick orra elől.

Persze lesznek bosszúságai emiatt. De minden összetűzés Nickkel növelte esélyeit, hogy elsőporje az útból ellenfelét. És éppen ez volt Leslie Gabin szándéka.

Elzárta a zuhanyt, s az előre odakészített frottírtörülköző után nyúlt. Érezte, hogy valaki áll mögötte, és megfordult. Szélesen elmosolyodott. May támaszkodott a fürdőszobaajtó melletti falhoz. Meztelenül. A lány már huszonhét éves volt, de az alakja akár egy tinédzseré, karcsú volt, bársonyos bőrű, formás, feszes melle s megkapóan szép arca volt.

Igaz, ha az ember jobban odafigyel, borostyánszínű szemének arany csillogása mögött csak mérsékelt intelligenciát fedezhetett fel, s telt, érzéki szája körül egocentrikusságra utaló vonásokat, de hát senki sem tökéletes. Nobody is perfekt, gondolta Leslie szórakozottan, s odaadta a lánynak az égőpiros törülközőt.

— Törülj szárazra — kérte.

May halkan nevetett. Leslie-hez lépett, és elkezdte szárazra dörzsöl-

ni. Lesle becsukta a szemét, és halkan dúdolt. Csodálatos volt magán érezni May gyengéd érintését. Érezte, hogy megint megkívánja a lányt. Kinyitotta a szemét, és megfogta Mayt. May nevetve húzódott el tőle. — Várj egy kicsit, még egészen vizes vagy!

Csengettek. May elengedte a frottírtörülközőt, és a csuklójára nézett, de nem volt rajta óra, letette a hálószobában.

— Ki lehet az ilyenkor? — csodálkozott Leslie, s érezte, hogy beléhasít a féltékenység. Tisztában volt vele, hogy osztoznia kell másokkal a lányon, de nem akarta tudomásul venni ezt a helyzetet. Mostantól May csak az övé. Elsősorban Nickkel kell szakítani a lánynak.

— Hadd csöngessenek — vélte May. Leslie érezte, hogy a lány alig tud uralkodni idegességén. Mindjárt éjfél.

May bebújt a fürdőköpenyébe. — Itt maradsz — szólt a fiúra. Úgy hangzott, mint egy parancs. Ismét csöngettek.

May kiment. Becsukta maga után a fürdőszobaajtót. Leslie gyorsan szárazra törölte magát, aztán felöltözött. Amikor farmerje legfelső gombját gombolta, felrántották az ajtót. Az ajtóban ott állt Nick Nicholson.

Leslie csak egy pillanatra képedt el. Aztán szélesen elvigyorodott. Örült neki, hogy gyűlölt vetélytársát May fürdőszobájában fogadhatja meztelen felsőtesttel, s olyan helyzetben, amely nem hagy kétségét az előzmények felől.

— Tűnj el, gyerünk — mondta May dühösen. Öklével verte Nick hátát, aki mintha semmit sem érzett volna ebből. — Tehát igaz — mondta alig hallhatóan.

— Elmehetsz. Nem hallottad? — gúnyolódott Leslie. Élvezte a helyzetet. Azon tűnődött, mit tudna még tenni vagy mondani, hogy fokozza Nick megaláztatását.

May nem ütlegette tovább Nicket. Belátta, hogy semmire sem megy vele. Nick húszéves volt, épp egyidős Leslie-vel.

— Hagyj magunkra minket — mondta Nick anélkül, hogy hátrafordult volna, de világos, hogy a lányhoz intézte a szavait.

— Elment az eszed! Itt én vagyok itthon, én mondom meg, hogy mi történik a házamban! — kiáltotta a lány. A szeme szikrázott. Súlyos gesztenyebarna haja a homlokába hullott. Leslie nem emlékezett rá, hogy a lány valaha is szebb és vonzóbb lett volna.

Nick lassan megfordult. Jobb keze a magasba lendült. A pofon égőpiros foltot hagyott May arcán.

Nick látszólag hanyagul, csuklóból ütött, de May a falnak vágódott, s ez már elárulta azt is, mennyi dühöt vitt bele az ütésbe Nick.

— Te rohadt állat — kiáltotta Leslie, és előrelépett, hogy megvédje a lányt.

Nick megpördült a cipője sarkán. Már felemelte a kezét, és fedezte vele magát, mielőtt Leslie üthetett volna.

May zokogott. A szeme könnyben úszott. — Kifelé! Kifelé, egyikőtök sem akarom többé látni! — mondta.

Komolyan is gondolta. Utálta, ha a férfiak miatta verekedtek, s ráadásul az ő lakásában. Túl sokszor volt benne része. Rengeteg értékes holmija eltört már verekedésekkor, nem akarta, hogy megint ez történjék.

A két fiú nem hallgatott rá. May volt ugyan az ürügy, de nem ő volt az oka a gyűlölködésnek.

Leslie chicagói, Nick Los Angeles-i volt.

Itt, Phoenixben ismerkedtek meg három hónappal ezelőtt, s hamar rájöttek, hogy Galatea professzor kegyeit keresve egymás útjában állnak.

Kezdetben megpróbáltak intrikákkal és kisebb trükkökkel túljárni egymás eszén, de az összetűzések egyre komolyabbá váltak.

Egyikük sem a nagy, reprezentatív maffiacsaládok gyermekeként került az iskolába. Mindkettőjük apja csak a maffia második, illetve harmadik garnitúrájához tartozó hadnagy volt. A fiúk tudták, hogy csak akkor van lehetőségük feljebb kerülni a maffia hierarchiájában, ha Galatea követelményeinek megfelelnek. S ebben egymás útjában álltak.

Egyidősek voltak, egyforma magasak, s mindketten betegesen vágytak arra, hogy mindig mindenben az elsők legyenek. Még külsőleg is hasonlítottak egymásra. Atlétikus termetű, karcsú, hajlékony testű olasz-amerikaiak voltak. Nagyobbra nőttek diáktársaiknál, s mindketten hitték, hogy túltehetnek a másikon.

Leslie egy horoggal kihozta Nicket a fedezékből. Nicken nem látzott a hatás. Kőkeményen ütött vissza. A fiúk némán, elkeseredetten küzdöttek, meglátszott rajtuk, hogy a legjobb ökölvívó iskolákba jártak.

— Hagyjátok abba! — kiáltott May. — Abbahagyni! Beszaladt a nappaliba. Háta mögül hallotta a tompa ütéseket. A telefon után nyúlt.

Egy pillanatig arra gondolt, hogy kihívja a rendőrséget, de azonnal el is vetette ezt az ötletet. Nem, nem hívja a rendőrséget. A végén még majd azt hiszik, hogy titokban prostituált. A magafajta lány nehezen tud megbirkózni a merev előítéletekkel. Az iskola! Felhívta a magán-intézet számát, s becsukta a szemét, amikor a fürdőszobából nagy csattanás és csörömpölés hallatszott. A házipatika! Valószínűleg lerántották a tartalmával együtt.

— Carper — jelentkezett be a gondnok. A hangja mogorva volt, de nem hallatszott álmosnak. Nyilván még nem feküdt le.

— Brenton — mondta May, és megadta a címét. — A lakáson két tanulójuk verekszik. Nem tudom, hogyan választhatnám szét őket. Az Isten szerelmére kérem, jöjjön gyorsan ide, és térítse észre őket.

Letette a kagylót anélkül, hogy kívárta volna Carper válaszát, és összeráncolta a szemöldökét.

A fürdőszobában hirtelen csend lett.

Halálos csönd, futott át a rémület May fején.

Kiment a folyosóra, megállt a nyitott fürdőszobaajtóban. Nick a földön feküdt. Arcra a föld felé. Nem mozdult. Körülötte mindenütt ampullák, üvegek és tubusok feküdtek. — Istenem, mit tettél? — kiáltott fel May, és a szívéhez kapott.

Leslie nevetett. — Ne félj. Mindjárt magához tér. Jól eltaláltam. Csak azt kapta, amit megérdemelt.

— Felhívtam az iskolát — mormogta a lány, és Nickre bámult.

Nick imponált a lánynak a kocsijával. Bár a Porsche nem volt egészen új, a fiatalság és a sportos kocsni együtt nagyon is megfelelt May ízlésének. Nicknek nem került nagy fáradságába meghódítani a lányt. Sőt, egy ideig May azt hitte, szereti is a fiút, de aztán észrevette, hogy Nick önző és kemény, nincs szíve. Lehet, hogy Leslie sem volt más, de egy kísérletet megért, azonkívül arra is jó oka volt, hogy szakítson Nickkel.

Most persze dühös volt magára, Nickre és Leslie-re, dühöngött a tönkretett házipatika miatt, s haragudott mindenre, ami ezzel a várossal összefüggött. Tulajdonképpen a közeli Las Vegasban akarta megcsinálni a szerencséjét, de ott túl nagy volt a konkurencia, s így elfogadta az ajánlatot, ami Phoenixben elég jó fizetést biztosított számára.

Jó fizetést és rengeteg férfi hódolatát — ezzel együtt természetesen az ezzel járó bosszúságokat is.

— Az iskolát? — kérdezte Leslie. — Most, éjszaka?

— A gondnok vette fel. Idejön.

Leslie elsápadt. Nem engedhetett meg magának egy újabb botrányt. Elég baj már az is, hogy Carper megtalálta nála a pisztolyt.

Frank Carper volt az intézet őrmestere. Gorilla, a gondnok szerepében. Carper ténykedését Galatea fedezte. S a professzor háta mögött a maffia nagytanácsa állt, a híres-hírhedt komissione. Galateában megbíztak, pillanatnyilag ő volt a szürke eminenciás, az ötletgyáros, akitől a maffiavezérek mindig szívesen kértek tanácsot.

— Miért csináltad? — kérdezte Leslie félig dühösen, félig értetlenül.

— A lakásom nem kocsma — dühöngött May. — Nem szeretem, ha verekednek a lakásomban. Gyerünk, fogd a barátodat és tűnjetek el. Nem akarok itt látni többé benneteket.

— Mit tehetek én arról, hogy Nick megbolondult? Nem én engedtem be. Megütött téged. Vagy nem? Meg akartalak védeni. Az ördögbe is, nem honorálhatnák ezt nekem?

May megnyugodott. Halványan mosolygott. Végül is nem történt

semmi. Majd rendbeszedi a házipatikáját. Te is tehetsz arról, ami történt, mondta magának. Tudta, hogy Nick és Leslie osztálytársak. Nem hihetted, hogy nem adódnak majd komplikációk abból, hogy átpártoltál Nicktől Leslie-hez.

— Említetted a nevemet Carpernek? — kérdezte Leslie idegesen.

— Csak annyit mondtam, hogy két diákja verekszik a lakásomon.

— Carper nem tudhatja meg, hogy itt voltam — mondta Leslie, és bement a nappaliba. Ott volt a pólója. Gyorsan belebújt.

May égő arcát tapogatta. — Gyűlölöm őt.

— Kit, Carpert?

— Nem, Nicket. Ti, magániskolai fiúk mind bolondok vagytok. Tulajdonképpen igaz az, amit rólatok beszélnek?

— Mit beszélnek rólunk?

— Hogy Galatea a maffia embere, és a tanulók mind a menő maffiacsaládokból származnak.

Leslie megkérdezte. — Ki mondta ezt?

— Hallottam valakitől.

— Marhaság — morogta Leslie.

Nick tűnt fel az ajtókeretben. Úgy beszélt, mintha meg akart volna győződni róla, tudja-e mozgatni az állát. — Ez ünnepi találát volt — mondta.

Nick ökölbe szorította a kezét, megfeszítette az izmait. Dühtől eltorzult arccal indult Leslie felé. May közéjük ugrott, kinyújtotta a karját, és gondoskodott róla, hogy másodszor ne kerüljön sor verekedésre. — Most aztán elég! - kiáltotta.

Leslie Nickre nézett. Carper útban van ide. May értesítette.

Nick nagy, kerek szemmel meredt Leslie-re. Leengedte a kezét. — A fenébe! — Mayhez fordult. — Miért csináltad? Bajba akarsz keverni minket?

May megrázta a fejét. — Ez elképesztő. Két magatok fajta fiú fél egy gondnoktól. Ez nevetséges! Na, tűnjetek el végre. Nem akarok többé itt látni benneteket.

— Ha megemlíted Carpernek a nevünket, fasírttá aprítalak — fenyegetőzött Nick, és kiment a szobából. Néhány pillanattal később becsapódott a lakásajtó.

— És ezt a fiút szerettem én — vagy legalábbis azt hittem, hogy szeretem — mondta May keserűen.

Leslie szeme összeszűkülött. Mély lélegzetet vett, és azt mormogta: — Egy nap még megölöm Nicket.

*

Franco a létrán állt, s épp három doboz teniszcipőt tett a polcra. Az üzlet ajtaja kinyílt. Franco hátranézett. Három fiatal lépett az üzletbe.

Két húsz év körüli fiú és egy lány. Franco csak a lányt ismerte. Egyik ügyfele volt.

Franco látta, hogy egy harmadik férfi az utcán maradt. Jobbra-balra tekingetett, úgy nézett ki, mintha az lett volna a feladata, hogy őrt álljon.

Franco lejött a létráról. Érezte, hogy bosszúsága lesz. — Mit tehetek Önért, Miss Faccino? — kérdezte mosolyogva.

Liza Faccino álomszép lány volt. Tizenkilenc éves, magas, szalmaszöke és kék szemű. Sűrű, selymes szempillája, telt, kifejező szája, szépen ívelt orra ártatlan szexepilt kölcsönzött az arcának.

— Rendeltem magánál egy új head-special ütőt — mondta dühösen szikrázó szemmel. — Visszavonom a megrendelést. Nem áll szándékomban olyasvalakit támogatni, aki fegyverrel kereskedik.

— Ó, hát erről van szó — sóhajtott fel Franco. — Ez egyszerűen nem igaz. Nem adtam el pisztolyt azoknak a fiúknak. A fiú hazudott. Persze nem örülök neki, hogy rám hivatkozott, de őszintén szólva, nem veszem túl komolyan a dolgot. A gondnok elvette a fegyvert a fiútól, és remélem, nem foglalkoznak tovább az ügygel.

— Ó, nem, barátom — mondta az egyik fiatal férfi. Sötét hajú, atlétatermetű fickó volt. Fehér pamutpólóján IM betűk — az intézet nevének kezdőbetűi virítottak. — Azért nem ilyen egyszerű a dolog.

A másik fiatalember farmerben és fehér pólóban volt. A póló alatt kirajzolódtak az izmai. Mindkét fiú rágógumit rágott.

— Miért nem hisznek nekem? — kérdezte Franco.

— Inkább Leslie-nek hiszünk — mondta a pamutpólós fiú. — Maga összeverte a fiút. Azért, mert beköpte magát. Ez nem tetszik nekünk. Ezért vagyunk itt.

— Mit csináltam? — kérdezte Franco.

— Leslie-t hajnalban szó szerint ki kellett halászni egy útszéli árok-ból. Eltört néhány csontja. Csoda, hogy még él.

— S azt mondta, hogy én támadtam meg?

— Nincs abban az állapotban, hogy bárkit is gyanúsíthatna, legalábbis pillanatnyilag. Még mindig eszméletlen. Húsz perccel ezelőtt, amikor beszélni akartunk vele, mindenesetre még eszméletlen volt. Nem nehéz rekonstruálni, mi történt. Leslie régóta szeretett volna egy pisztolyt. Szereti a fegyvereket, ez még nem bűn. De ellenkezik az iskola házirendjével. Maga szerzett Leslie-nek egy fegyvert. Amikor Carper felfedezte nála, Leslie kénytelen volt elmondani, mi történt. Carper elment magához, és maga tagadott. Meg tudjuk érteni, hogy Leslie viselkedése nem tetszett magának, de nem engedhetjük meg, hogy így álljon bosszút rajta — alattomos, ocsmány módon: egy bun-kóval félig agyonverte a fiút.

— Ez egyszerűen nem igaz — mondta Franco nyugodtan.

— Én mindenesetre ezentúl nem vásárolok magánál! — A lány megpördült a sarkán, és kiment az üzletből.

A fiúk a nadrágzsebükhöz kaptak. Boxert vettek elő.

Franco a kis ablakon át kipillantott az utcára. Liza Faccino már eltűnt. Az őrt álló fiú bejött az üzletbe. — Minden rendben — mondta. — Tiszta a levegő.

— Figyeljete csak ide — kezdte Franco.

A pamutpólós átugrott az alacsony pulton. Franco a pénztárgép mellé állt, hátfal a falnak. De nem volt megelégedve ezzel a helyzettel. Alig volt mozgási lehetősége. A pamutpólós fiú vigyorgott. — Félsz? — kérdezte.

Francónak arcizma sem rándult. A szavak itt most nem segítenek. Helyt kell állnia. Aki bunkóval dolgozik, nem csodálkozhat, ha nem kesztyűs kézzel bánnak vele.

A fiú támadott.

Franco villámgyors volt. Elkapta a fiú előrelendülő karját, és hátratekerte. A fiú felüvöltött a fájdalomtól.

Franco elengedte ellenfele karját. Eközben az a fickó, amelyik az utcáról jött be, a pultról Francóra ugrott. Franco a fiúval együtt a földre zuhant. A harmadik is közbeavatkozott. Megkerülte a pultot, ütött a boxerrel, és talált.

Francónak az volt az érzése, hogy tudata alámerül az égő pontok, négyzetek és csillagok közt, küzdött ellene, de a reflexei mintha nem működtek volna.

Franco felhúzta a térdét, s eltalálta a fiút, aki a földre esett. Gyengült a szorítása.

Igyekezett lerázni magáról a fiút, de még mielőtt sikerülhetett volna, a fiú másodszor is ütött a boxerrel.

A tűzijáték mintha megismétlődött volna Franco fejében, aztán minden elsötétült előtte. Elájult.

— Szétverted a fejét — mondta az egyik fiú.

— Ugyan már, lélegzik — felelt a másik.

— Vérzik, mint egy disznó — mondta a vörös hajú. — Elég lesz. Lépünk le.

Röviddel később Franco épp akkor tért magához, amikor megszólalt az ajtó fölötti kis harang. Érezte a vér ízét a száján, és nehézkesen felgyenesedett. — Istenem, ez szörnyű — hallotta. Franco szeméről lassan feloszlott a köd. Megpróbált a pultba kapaszkodva felállni, de rögtön visszaesett. Fájt a vállá és a bal lába.

— Segítek — mondta egy lágy női hang.

Franco most már ki tudta venni a hang tulajdonosának körvonalait. Liza Faccino. Istenem, milyen jól néz ki a lány! Ellentétben vele. Ő kutyaül érezte magát.

— Köszönöm, már megy — mondta Franco, és nem fogadta el a

lány segítő kezét. Elengedte a pultot, felállt. De szédült, úgy mozgott, mint aki részeg.

— Hiszen maga vérzik! — mormolta a lány szörnyülködve.

Franco eltűnődött rajta, vajon valóban sajnálja-e őt a lány, vagy a fiúk bízták meg azzal, hogy tudja meg, mi lesz Franco következő lépése. Most bizonyára félnek a következményektől.

Franco óvatosan megérintette az arcát. Kitapogatta a sebet az ajkán, az alvadt vért a haja alatt, s néhány fájó pontot, melyek biztosan megkékülnek majd.

Franco megfordította az üzletajtón lógó táblát. „Zárva” — most ez állt a táblán. Betámolygott a hátsó szobába, amely rakodótér, s egyben az irodája is volt. Berendezve vette ki az üzletet. Az irodában volt egy méregzöld korddal kárpitozott heverő is.

Franco lefeküdt. Mindent egybevetve olcsón megúsza. Egyetlen csontja sem tört el, és néhány nap múlva az arca is rendben lesz,

— Rendbe hozom magát — mondta Liza határozottan, és letette a táskáját az íróasztalra. — Hol találok kötszert? Meg kell...

Kinyitott egy fiókot és elnémult. Franco odafordult. Tudta, mitől ijedt meg Liza.

A fiókban ott feküdt a fegyvere.

— Üzletem van — mondta. — Maga tudja, mit jelent ez. Fel kell készülnöm arra, ha megtámadnak.

— Miért nem a pult alatt tartja a fegyverét? — kérdezte a lány, és becsukta a fiókot.

— Jobban örült volna, ha fegyverrel tanítom móresre a barátait?

Liza nyelt egyet. — Nem a barátaim. Az osztálytársaim. Amikor megtudták, hogy magához készülök, ragaszkodtak hozzá, hogy velem jöjjenek. Ha tudtam volna, hogy vadállatként viselkednek, lemondtam volna a kíséretükről. De maga is hibás a történetekben, Miért adta el azt a pisztolyt Leslie-nek?

Franco sóhajtott, és felállt. Egy függöny mögött volt a mosdófülke. Megnézte magát a tükörben, bevizezett egy törülközőt, s óvatosan letörölgette a vért az arcáról.

Látta maga mögött Liza aggódó arcát. Egyre jobban tetszett neki a lány.

Szigorúan véve csak egyetlen szépséghibája volt a dolognak. Liza Chicago legbefolyásosabb kápopjának a lánya volt.

*

— Mit fog most tenni? — kérdezte Liza.

Franco szárazra törölte az arcát. Savanyú képet vágott, de minél tovább gondolkodott a történeten, annál inkább rájött, hogy ez jól beillik a terveibe.

Most már jó oka volt arra, hogy beszéljen Galateával. Végre ismerhette azt a férfit, aki miatt a COUNTER MOB Phoenixbe küldte.

Allan Galatea ötvenhat éves volt, egykori professzor, aki néhány évvel ezelőtt megalapította a maffia által pénzelt Institute of Motivationt.

Galatea számos maffiacsalád szürke eminenciása volt, a tanácsait mindenütt nagyra értékelték. S mindig kikérték a véleményét, ha a konkurens csoportok között nehézségek adódtak. Bár Galatea a maffiát szolgálta, ellenezte a kemény vonalat, úgy vélte, gyilkosságok és lövöldözések nélkül is befolyásolni lehet az ország gazdasági és politikai életét. Feladatául tűzte ki, hogy hosszú távon a prominens maffiózók gyermekei számára megszerzi az ipar kulcsfontosságú pozícióit. COUNTER MOB azt várta el Francótól, hogy leleplezze, s ha lehet, megszüntesse Galatea működését.

— Mit fog tenni? — ismételte meg a kérdést Liza.

Franco letette a törülközőt, és megfordult. — Azt mégsem várhatja el tőlem, hogy egyszerűen úgy tegyek, mintha mi sem történt volna. Panaszt teszek.

— Eredetileg ezt akartam, de adok a fiúknak még egy lehetőséget — mondta Franco. — Beszélek az iskolaigazgatóval. Hogy hívják?

Liza az ajkába harapott. — Ez a fiúknak rosszabb, mintha feljelené őket.

— Hogyhogy?

— Galatea professzor nagyon szigorú. Kijárási tilalmat rendel majd el, sőt akár kizárást is.

— Akkor nem tudom, hogy lehet, hogy a fiúk ilyen vakmerők és agresszívek. Az egyik pisztolyt szerez magának, s azt hazudja, tőlem kapta. A többiek meg úgy viselkednek, mint a legrosszabb városi gazfickók.

— Tudja, a fiúk ebben az életkorban már csak ilyenek. Az intézeti nevelés nagyon szigorú. Nem csodálkozom rajta, hogy a fiúk időnként kitörnek.

— Megértem, ha valakiben felmegy a pumpa, de azokkal, akik boxerrel és csapatosan támadnak másokra, nem szimpatizálok. Ez már önbecsülés kérdése.

Franco felvonta a szemöldökét. — Különös?

— Különös ember maga.

— Igen. Nem úgy beszél, és nem is úgy néz ki, mint egy kereskedő — mondta Liza. — Ha egy partyn találkoztam volna magával, s ki kellett volna találjam, mi a foglalkozása, jogászra tippeltem volna.

Francónak sikerült elrejtienie a meglepetését. Liza fején találta a szöveget.

Hét szemesztert végzett Coloradóban, a denveri egyetemen, s a legjobb úton volt afelé, hogy kitüntetéssel elvégezze tanulmányait, ami-

kor apját, a maffia egyik hadnagyát meggyilkolták. Franco apja, Ernesto a második világháború után csatlakozott a maffiához. Belekeveredett egy rendőrgyilkossági ügybe, s a végén már teljes függőségbe került a szervezettől, amelyet szolgált. Sohasem próbálta meg becsapni a maffiát, s idővel egy likvidálási kommandó főnöke lett, de növekvő hatalma egyben a véget is jelentette számára — az intrikák és téves információk áldozatává vált.

Francóban apja halála s az azzal együttjáró felismerés, hogy apja a maffiához tartozott, sokkhatást váltott ki. Élete gyökeresen megváltozott, s a helyzet egyszer úgy hozta, hogy önvédelemből megölt egy, a maffia által beépített rendőrt. Azóta mindenütt körözték. COUNTER MOB ismerte a valódi összefüggéseket, s lehetőséget kínált Francónak az újrakezdésre. Franco megpróbálta kihasználni a lehetőséget. Harcolt a maffia ellen, amely kioltotta az apja életét. Tudta, hogy közben kockára teszi a saját életét. De nem bánta. Ellenkezőleg. Minél többet tudott a szervezetről, annál inkább meg volt győződve róla, hogy helyesen cselekszik.

Franco vigyorgott. Sajnos csak egy kis boltom van — mondta.

Liza figyelmesen nézett rá. Úgy tűnt, mintha ösztönösen megérezte volna, hogy Franco hazudik. Franco megérintette az ajkát, és sajnálta, hogy nincs jód a házban.

— Hogyan tehetném jóvá, amit elkövettem maga ellen? — kérdezte Liza.

— Felejtse el. Nem maga tehet róla. Nem kérdezem meg magától a fiúk nevét, meg akarom óvni attól, hogy aztán majd a szemére hányják, hogy beköpte őket, de attól nem tágtok, hogy beszélni fogok Galeával — így hívják az iskolaigazgatót, ugye?

— Galatea — javította ki Liza. — Ott lehetek én is?

— Miért?

Liza mosolygott. — Az az érzésem, hogy a jelenlétem jó hatással lenne magára, de az igazgatóra is.

Franco töltött magának egy pohár vizet. Óvatosan ivott. Liza szemébe nézett. — Oké, miért is ne?

— Galatea ma este kisebb partyt ad. Elkísérne oda?

— A három jómadár is ott lesz?

— Nem, csak néhány kivételezett tanuló, néhány tanár, a profesz-szor egy-két barátja és néhány szülő.

Az egész átkozott maffiavezérkar, futott át Franco fején. Megkockáztassa, hogy ezeknek a gengsztereknek a társaságában mutatkozik?

Igaz, maguk közt illendően viselkedtek. Különösen a feleségük és a gyermekeik előtt igyekeztek lépést tartani a Hight Society szokásaival. De mégiscsak gátlástalan, lelkiismeretlen gazemberek voltak. Az is elképzelhető, hogy valamelyik felismeri benne Franco Solót, akit a rendőrség és a szindikátus egyaránt üldöz.

— Nem hívtak meg — mondta Franco.

— Én hívom meg magát! Bárkit magammal vihetek, aki hajlandó elkísérni. És aki tetszik nekem — tette még hozzá.

— Sokat megtesz ezért a három fiúért — mondta Franco.

Liza váratlanul elmosolyodott. — Magáért teszem — mondta, s közben kihorgászott a táskájából egy névjegykártyát. — Itt a címem. Nyolc óra körül jöjjön értem, kérem. Van estélyi öltönye?

— Sosem volt, de tudok egyet szerezni — mondta Franco, és a kártyát tanulmányozta. — Maga nem az iskolában lakik?

— Nem, néhányunknak vannak bizonyos privilégiumai — magyarázta Liza.

— Miért?

Liza lesütötte a szemét. — Túl messzire vezetne, ha ezt most megpróbálnám elmagyarázni magának.

— Oké — mondta Franco mosolyogva, és eltette a névjegykártyát.

— Maga akarta. Blamálni fogja magát velem. Mindenki látja majd rajtam, hogy jól helybenhagytak.

— Na és? — mondta Liza, és hóna alá fogta a táskáját. — Engem egy férfinak nem a kék foltjai érdekelnek, hanem a személyisége.

*

Franco pontosan érkezett, és elegáns volt. Chevrolet Malibuval ment el Lizáért, amit röviddel ezelőtt bérelt.

Liza elragadóan nézett ki.

Almazöld, kivágott estélyi ruhát viselt, szőke haja csillogott.

Sminkje szolid volt, csak a szemét és az ajkát festette ki. Feltűzött hajjal előkelő hölgy benyomását keltette, személyiségében egyébként az ártatlanság és a csábító szexepil keveredett. Mosolyogva üdvözölte Francót. Bal karján nerc stóla lógott. Franco visszamosolygott rá. Az volt az érzése, hogy Liza kedveli őt, de vigyázott, s egy pillanatra sem felejtette el, hogy mi a feladata. Tudta, mit kockáztat, amikor a lánnyal megjelenik a partyn.

Ugyanakkor vonzódott Lizához. A lány, akárcsak ő, olyan családba született bele, amelynek anyagi jólétéhez vér tapadt.

— Nagyon keveset tudok a maguk iskolájáról — mondta Franco útközben. — Miféle iskola ez?

Érdekelte, mit válaszol Liza. A lány kétségkívül tudta, milyen célt szolgál az iskola, de bizonyára azt is tudta, hogy ezt nem tanácsos megemlíteni egy idegennek.

— A tanulók már mind elvégeztek valamilyen iskolát — magyarázta Liza. — Galatea professzor igyekszik elvégezni az utolsó simításokat. Megtalálja számukra a leginkább megfelelő szakterületet. Ha így nézzük, az intézet tulajdonképpen csak egy közbülső állomás. Szinte

mindegyikünk egyetemre kerül később. Galatea professzor valóban rendkívüli tehetség.

Francónak feltűnt, hogy a rövidke előadás alatt Liza egyetlenegyszer sem nézett rá.

Húsz perccel később Liza és Franco a professzor előtt állt. Galatea nem is emlékeztetett maffiózóra. Legalábbis a külsejében is szembe-tűnő magas fokú intelligencia s a nagymérvű szenzibilitás alaposan megkülönböztette a Cosa Nostra embereitől. Keskeny arca volt, magas homloka, hullámos, őszes haja. Finom vonalú orra, sötét szeme és kissé duzzadt szája is hozzájárult, hogy inkább az érzékeny mű-vész feltételezték benne.

A nevetése ragadós volt, anélkül, hogy hangos vagy közönséges lett volna, s komoly hangjának rendkívüli vonzereje volt.

Ötvenhat éves volt, független.

Francónak, aki szinte mindent tudott Galatea múltjáról, jó oka volt többszörös gyilkost látni a professzorban. Galatea persze sohasem piszkította be a kezét, mindig is elméleti ember maradt, de a háttér-ből ő irányította a dolgokat. Nem úgy nézett ki, mint egy maffiózó, de úgy cselekedett. A villa, amelyben most körülbelül harminc vendég tartózkodott, a húszas években épült. A nagy termekben drága bútorok, képek és szőnyegek voltak. Franco biztos volt benne, hogy Galateának erre a fényűző életvitelre nem iskolaigazgatói fizetéséből telik.

— Úgy hallom, intézetünk közelében nyitott egy sportszerboltot — üdvözölte a professzor Francót. — Sok sikert kívánok önnek.

Galatea nem hozta szóba a gondnok szemrehányásait. Minden szá-vával és minden gesztusával szeretetreméltó vendéglátó maradt.

Nem messze tőlük egy csoport vendég állt. Ez arra készítette Fran-cót, hogy egyelőre ne emeljen panaszt a három fiú ellen. A jelenlevők közt felfedezett néhány prominens főnököt — olyan férfiakat, akik a COUNTER MOB feketelistájának legelején szerepeltek.

Itt volt például Victor Marelli, a játékkaszinók királya a közeli Las Vegasból. Bár Galateához hasonlóan ő is jól festett, a professzornál keményebbnek és hidegebbnek látszott. Markáns álla, vékony szája és kellemetlenül éles hangja nyilvánvalóvá tette kérlelhetetlen voltát.

Még durvább és brutálisabb volt a chicagói Phil Bernardi, egy kö-rülbelül ötvenéves maffiózó.

Könnyű volt felismerni a maffiózók kíséretét is — egy csapat go-rillát, akiken a mérték után készült öltöny sem tudta eltakarni az alatta hordott fegyvert.

A társaság kétharmad részt idősebbekből állt; a többiek Liza Faccani korabeliek voltak. A lány ismerte Bernardit, s köszönt neki. Franco elvett az inas által körbehordott tálcáról egy pohár pezsgőt, és úgy döntött, hogy a háttérben marad.

Miközben észrevétlenül figyelte a jelenlévőket, érezte, hogy őt is figyel valaki, de nem tudta, ki érdeklődik iránta. Egyre kellemetlenebbül érezte magát. Bemerészkedett az oroszlánbarlangba, nem lepődhetett meg, ha ott megtámadják.

Feltűnt néhány zenész. Leültek a terasz szélén, és játszani kezdtek. Tánczenét és dzsesszt.

A fiatalabbak táncoltak.

A hangulat fesztelen volt, de nem kifejezetten jó. A fiatalok tudták, hogy őket csak megtűrik itt, s már maga a meghívás is kitüntetés-számba megy, míg az idősebbek társasági kötelezettségüknek tekintették, hogy részt vegyenek az estélyen. Morelli, Bernardi és a hozzájuk hasonló maffiózók hamarosan láthatóan üzleti beszélgetésekbe merültek.

Liza bocsánatkérőleg mosolygott Francóra, miközben egy fiatal-emberrel beszélt, akit Franco nem ismert, de aki úgy nézett ki, mint-ha Bernardi fia lenne.

Franco különböző termeken ment keresztül. Az egyik szobában kis hidegbüfét állítottak fel. Egy állami bankettnak is becsületére vált volna. Két szakács az utolsó simításokat végezte a dekoráción.

Franco mindent megjegyzett, amit látott vagy hallott, Galateának kiváló művészi érzéke volt, rézkarcgyűjteménye éppoly gondosan volt összeválogatva, mint az olajfestmények, amelyek közt az angol impresszionisták képei domináltak.

Franco látta, amint néhány férfi belép. Galatea és Morelli két gorilla kíséretében felment az emeletre.

Franco letette a poharát, és a teraszon át kiment a kertbe. Megkerülte az úszómedencét, és észrevette, hogy az első emeleten két szobában is villanyt gyújtottak. Feltűnt Galatea árnyéka, személyesen húzta be a nehéz függönyöket.

Franco a ház keskenyebb vége felé került, úgy tett, mintha csak friss levegőt szeretne szívni. Meggyőződött róla, hogy a sima külső homlokzaton nem lehet felmászni, visszament a házba, s inkább tanulmányozta a festményeket.

Bement a hallba.

Itt néhány valódi Sisley lógott a falon. Mindegyik festmény alatt egy táblácska lógott a festő rövid életrajzával.

— Halló, Franco — szólalt meg egy hang mögötte.

Franco megpördült.

Nem tudta visszafojtani a reflexet, s átkozta is érte magát.

Itt most Lester Briggsnek hívták.

Mégis megfordult, amikor Francónak szólították.

A fiatalember, aki megszólította, diadalmasan vigyorgott. Nem fért hozzá kétség, hogy rendkívül büszke a trükkjére. Sikerült lépé-
csalnia áldozatát.

— Mit mondott? — kérdezte Franco, s megpróbálta menteni, ami még menthető.

— Francót mondtam — válaszolt a fiatalember.

A fickó körülbelül húszéves lehetett, átlagos külseje volt, kicsi, álmosan csillogó szeme. A szemén kívül semmi különös nem volt rajta. Enyhén hullámos, sötétbarna haja, egészséges arcszíne volt, s látszott rajta, hogy könnyedén mozog a társaságban.

Franco mosolygott. — Összetéveszt valakivel. Lester Briggs vagyok.

— Én ezt jobban tudom — mondta a fiatalember. — Maga Franco Solo.

A fiú szavai úgy érték Francót, mint derült égből villámcsapás. Legrosszabb sejtelmeit igazolták. Felismerték. Bár szokásos lélekjelenléte nem hagyta cserben, de lemondott róla, hogy azonnal válaszoljon. A magyarázkodás itt nem segít.

A fiatalember gúnyosan vigyorgott. Közben kilátszottak egyenetlenül nőtt fogai. — Parona vagyok — mutatkozott be. — Dean Parona. A professzor egyik diákja. S tudom, mi érdekli magát.

Franco hallgatott. Időt kell nyernie. Vagy ki kell vonnia a forgalomból Paronát. Még mielőtt a fiatalember értesíti a többieket.

Egyedül voltak a hallban, de a közeliükből áthallatszott a zene, a hangzavar, a pohárcsörgés. Franco szerint túl közélről. Bármelyik pillanatban felbukkanhatott egy vendég a hallban, vagy lejöhettek a férfiak fönről.

Franco mégis úgy érezte, van némi esélye.

Allan Galatea a házában, harminc szemtanú előtt nem engedhetett meg magának semmiféle botrányt. Semmit sem fog kezdeményezni.

— Realista vagyok — mondta a fiatalember, — Minden helyzetből kihozom a legjobbat. Talán sikerül megegyeznünk.

Ajánlat? Vagy csapda? Franco nem tudta, melyik a kettő közül.

— Kössünk üzletet — folytatta Dean Perona. — Maga megvásárolja tőlem, amit tudok, én pedig hallgatók. Mit szól hozzá?

Játszik velem, gondolta Franco. Elszórakoztatja, hogy törbe csal.

Franco nem árulhatta el valódi személyazonosságát. Bele kellett egyeznie Parona ajánlatába, már csak azért is, hogy időt nyerjen. — Mennyit kér? — kérdezte Franco.

— Öszintén szólva még nem gondolkoztam rajta — mondta Parona.

De majd csak eszembe jut valami.

— Lester!

Franco megfordult. Liza tűnt fel a hallban. Ragyogó szemmel nézett Francóra. — Nem táncolunk? — kérdezte.

— De igen, szívesen — mondta Franco, és csodálkozott, hogy még mosolyogni is képes.

— Később még beszélünk — mondta Parona.

— Ismeri Deant? — csodálkozott Liza, amint elindultak a táncparkett felé.

— Nem. Csak szóba elegyedtünk. Miféle fiú?

— Én nem kedvelem, s nem is tudom, miért hívta meg a professzor. A diákok között az a hír járja, hogy Galatea és Dean közt komoly összetűzésre került sor — felelt Liza.

Táncoltak. A slow normális körülmények között elfeledtette volna Francóval a megbízatást és a környezetét, de ezúttal Liza sem tudta elterelni a gondolatait.

Szó szerint egy vulkán tetején táncolt.

Liza természetes kecsességgel, félig lehunyt szemmel táncolt. Nem zavarta, hogy partnere hallgat. Franco viselkedése megfelelt a lány hangulatának.

Csak a tánc után vette észre, hogy Franco megváltozott, Franco pedig észrevette, hogy a lány gondolatban vele foglalkozik.

— Nem tehetek róla — mondta Franco. — Különös társaság van itt együtt. Valami nem stimmel.

— Mindig kockázatos, ha egy társaságban idősebbek és fiatalok együtt szórakoznak — mondta Liza.

Franco örült, hogy egy fiatalember lekérte Lizát. Keresett egy poharat, és szódavízet töltött magának. Normális körülmények közt nem ivott alkoholt, s ma már két fél pohár pezsgőt is megivott.

Szemével Paronát kereste. Sehol sem látta a fiatalembert.

Lehet hogy felment, hogy beszámoljon Galateának és a többieknek. a felfedezéséről?

Meg fogják próbálni kiszedni belőled, mit akarsz, futott át Franco agyán.

És ha nem köpsz, kinyírnak ...

Felment a lépcsőn, éberén figyelt, s megfeszítette az izmait. Ha találkozna valakivel, s megkérdeznék, mit keres itt, kimagyarázhatná magát azzal, hogy a fürdőszobát keresi.

A felső szinten a galériából két folyosó ágazott el. Itt is rengeteg értékes festmény lógott a falakon, köztük falra erősített fajansztányérok és régi fegyverek képezték a dekorációt.

Franco habozott, aztán jobbra fordult. Zajtalanul haladt. Megállt, amikor halk nyögést hallott.

A nyögés váratlanul abba maradt.

Franco a felé az ajtó felé tartott, ahonnan az előbb a nyögés hallatszott. Halkan bekopogott. Senki sem válaszolt. Franco lenyomta a kilincset, kinyitotta az ajtót.

A szobában sötét volt. Az egyik kertre néző ablak nyitva volt. A terasz lámpái valamelyest bevilágítottak a szobába.

Franco felkapcsolta a villanyt. A mennyezeten kigyulladt a lámpa.

Franco szíve nagyot ugrott. Előtte, a méregdrága szőnyegen Dean

Parona feküdt. A melléből egy kés állt ki. Parona szeme tágra nyílt, kinyitotta a száját, mintha mondani akarna valamit. Aztán egy rángás futott végig a testén, a feje oldalt csuklott. Dean Parona halott volt.

A szomszédos szoba ajtaja csak be volt hajtva. A szobában semmi sem mutatta küzdelem nyomát, semmi sem utalt gyilkos személyére.

De a tettesnek a közvetlen közelben kellett lennie. Sok minden arra mutatott, hogy a szomszédos szobában van.

Franco összeszorította a fogát. Azt hitte, Liza ajánlatával, hogy kísérje el a partyra, ahol megismerkedhet Allan Galateával, megüti a főnyereményt, de most kiderült, hogy hideg zuhanyt kap.

Őt látták utoljára Paronával.

Hogy még indítéka is lett volna megölni Paronát, azt remélhetőleg senki sem tudta. Vagy mégis? Dean Paronának elég ideje volt, hogy elmesélje felfedezését.

Franco számolt. A tánc Lizával, amíg ide fölért., Paronát tíz perc alatt gyilkolták meg. De vajon miért ölték meg, s ráadásul ebben a házban, ezen az estén?

Franco elindult a betámasztott ajtó felé. Lábával belökte az ajtót, s közben tisztában volt vele, hogy ha valaki a sötét szobában várakozik, a világos háttér előtt ő most kiváló célpont.

Franco felkapcsolta a villanyt.

A fény egy körülbelül huszonöt éves férfira esett. A fiatalember kinézett az ablakon. Most lassan megfordult.

Franco már a teraszon is látta ezt a férfit. Középtermetű volt, és kékeszöldre színezett, nagy szemüveget hordott. Sötét, éber szemek. A fiatalember feltűnően sápadt volt.

— Lester Briggs vagyok — mondta Franco. — És maga kicsoda?

— Stan Gellert. Azt hiszem, magyarázattal tartozik nekem.

— Maga ölte meg? — kérdezte Franco.

Gellert megrázta a fejét.

— De látta, ki volt!

— Igen is, meg nem is. Csak egy kiáltást hallottam, aztán esést, majd a nyögést — állította Gellert.

— Mit tett, hogy segítsen az áldozaton? Mit ácsorog itt tétlenül? — támadt rá a fiúra Franco. — Az ördögbe is, itt meggyilkoltak valakit.

— Tudom — mondta Gellert.

Franco úgy vélte, beszélgetésükben van valami valószínűtlen és kísérteties. Mintha Gellert is ezt érezte volna.

— Azért jöttem fel, hogy itt találkozzak a barátnőmmel — mondta.

— Hangokat hallottam. Nem értettem, mit beszélnek. Szerettem volna,

ha nem zavarnak meg. Aztán egy kiáltást hallottam, az esést, majd gyors lépteket. Nem tudtam, mit tegyek: Azt hittem, verekedtek a szomszédban. Ki gondol rögtön gyilkosságra?

— Tovább — unszolta Franco.

— Végül aztán kinyitottam az ajtót, és megláttam, mi történt. Meghallottam, hogy maga kopog, visszahúztam a fejem, és az ablakhoz léptem. Itt álltam az ablaknál. Nincs más, amit elmondhatnék.

— Mindenesetre maga bizonyíthatja, hogy nem én voltam a tettes.

— Ezt én másképp látom. Amikor maga kopogott, azonnal arra gondoltam, hogy a gyilkos visszajött — mondta Gellert.

— A gyilkosok nem szoktak kopogni.

— Miért nem? A gyilkos el is felejthetett valamit. Vagy talán meg akart győződni róla, hogy Dean valóban meghalt. Azzal is számolnia kellett, hogy valaki megláthatja. Tehát maga azért is kopoghatott, hogy félrevezesse az esetleges tanúkat.

— Oké — mondta — Franco lassan —, akkor tehát mindketten gyanúsíthatók vagyunk a gyilkossággal.

— Én miért lennék gyanúsítható?

— Buta kérdés? Maga itt volt, amikor a gyilkosság történt.

— A szomszéd szobában — igazította ki Gellert.

— Ezt majd mesélje el a rendőrségnek — gúnyolódott Franco.

A fiatalember összeráncolta a szemöldökét.

— A rendőrségnek? Ez nem fog tetszeni a professzornak — mondta. — Jöjjön. Értesítenünk kell a professzort és a többieket.

*

Allan Galatea dolgozószobája nem volt fényűzően berendezve, szinte olyan volt, mint egy diákszoba. Mindenfelé zseniális rendetlenség uralkodott.

Galatea, Bernardi és Morelli úgy ültek az íróasztalnál, mint az összeesküvők. Francónak feltűnt, hogy a professzor egy látogatóknak fenntartott széken foglal helyet, éppúgy, mint Morelli, míg Bernardi a házigazda forgószékében ült.

Az egyik gorilla az ablaknál támaszkodott, a másik az ajtónál ült. Stan Gellert magabiztosan lépett oda a három férfihez. Azok meglepettnek és bosszúsnak látszottak, amiért megzavarják őket. — Dean Paronát megölték a kék szobában — jelentette Stan Gellert, és megállt.

Franco az íróasztalnál ülő három férfit figyelte, látta, hogy elsápadnak. Látszott rajtuk, hogy a hír teljesen készületlenül érte őket,

Vagy elborzadásuk annak szólt, hogy tanúi vannak az esetnek?

Stan Gellert elmondta, hogy szerinté mi történt. Aztán Franco is

előadta a maga verzióját. Azt állította, hogy a fürdőszobát kereste, amikor hangos nyögést hallott.

Allan Galatea felállt. Láthatóan zavart volt. — Ez elképesztő — kezdte. — Szemtelenség, gyalázat! — Elhallgatott. Látszott, hogy gondolkodik.

— Ennek nem lett volna szabad megtörténnie — szólalt meg Phil Bernardi dühösen.

— Jótállok a vendégeimért — mondta a professzor. — Egyikük sem képes gyilkosságra — legalábbis nem az én házámban — fűzte aztán még hozzá.

— Ez Mr. Briggsre is vonatkozik? — kérdezte Phil Bernardi fürkészőn.

A professzor lebiggyesztette a száját, aztán így válaszolt. — Mr. Briggs-et valaki magával hozta a partyra, s nem tartozik szűk baráti körömhöz. Természetesen egy pillanatig sem képzelem azt, hogy belekeveredett ebbe a szörnyű ügybe, de sajnos nem vagyok abban a helyzetben, hogy tűzbe tehetném érte a kezemet.

— Megengedi, hogy használjam a telefonját? — kérdezte Franco. — Én táltam meg a halottat, szeretném értesíteni a rendőrséget.

Az íróasztalnál ülő férfiak rövid pillantást váltottak, aztán Galatea megköszönte a torkát:

— Pardon, kedvesem, de ezt teljesen fölöslegesnek tartom. A bűntényt természetesen a lehető leggyorsabban fel kell deríteni, de nem engedhetem meg magamnak, hogy az én házámban találják meg a halottat.

— De a gyilkosság itt történt — mondta Franco.

— De nem mi vagy valamelyik vendég követte el. A tettes biztosan kívülről jött közénk. Meg akarja tenni neki azt a szívességet, hogy a vendégeket, engem és saját magát is gyilkosság gyanújába keveri?

— Mit javasol? — kérdezte Franco.

— Végig kell gondolnunk — válaszolt Galatea. — Először is a vendégek nem tudhatják meg, mi történt. A party folytatódik, mintha mi sem történt volna. Elvitetem a halottat a házból. Később majd valahol a szabadban rátalálnak.

— Ha a rendőrség megtalálja a tettest, úgyis kiderül majd, hogy mikor és hol történt a bűntény — mondta Franco. — Így aztán bumeráangként visszaüt a maga javaslata. S utólag a tettes bűntársává válik.

Galatea a szemöldökét ráncolta. — Nem nagyon tetszik nekem, amit maga mond — szólott. — Kétségbevonja a tisztességemet? Semmi közöm a bűntényhez, ezt itt négyen is bizonyíthatják. Dean halála közéről érint engem, de ez nem azt jelenti, hogy miatta elhanyagoljam a vendégeimet. Miért tennék ki teljesen ártatlan vendégeinket a rendőrség kérdezősködésének?

— Honnan tudja, hogy nem köztük van a gyilkos? — kérdezte Franco.

— És honnan tudhatom, hogy nem maga-e a gyilkos? — mondta Galatea. Felemelte a jobb kezét, mintha rendre akarná utasítani saját magát. — Bocsásson meg, ezt visszavonom — mondta. — Semmi értelme, hogy kölcsönösen egymást vádoljuk. Ezzel csak a tettesnek használunk. A szobában levők közül senki sem látott vagy hallott semmit a gyilkosságból. Egyetértünk?

A férfiak Francót kivéve bólintottak.

Annak csak örülhetett, ha Galatea a rendőrségtől való félelmében megtakarítja neki a további komplikációkat, de ösztöne óvta attól, hogy elfogadja Galatea javaslatát.

Franco itt kívülálló volt. Sem Galatea, sem a többiek nem fogják engedni, hogy ezt büntetlenül megússza.

Túl sokat tudott.

— Elmondom, miért jöttem ide — mondta Franco. — Tele vagyok sebekkel és kék foltokkal, amiket a maga diákjai okoztak. Szabályosan megtámadtak.

— Dean is köztük volt? — vetette közbe Galatea.

— Nem, nem ismerem a triót, de tudom, miért támadtak rám a fiúk. Azt hitték, hogy én adtam el a pisztolyt Leslie Gabinnek. Ez egyszerűen nem igaz. Azért jöttem ebbe a városba, hogy üzleteiket kössek, és most csupa olyan problémával kerültem szembe, amelyek mind a maga diákjaival, az iskolájával és személyesen magával függenek össze. Ilyen körülmények közt miért kellene hallgatnom, vagy bármilyen általam helytelennek ítélt manipulációban részt vennem?

— Miért csak most meséli ezt el? — kérdezte Galatea.

— Nem adhattam elő rögtön megérkezésünkkor. Ez nem lett volna fair a vendégeivel szemben. Azonkívül tekintettel kellett lennem Miss Faccinóra is. Ő hívott meg ide.

— Erről az egészlől holnap is beszélgethetünk — mondta Galatea. — Itt most gyilkosságról van szó. És harminc vendégről, akiket nem szeretnék belekeverni ebbe a szörnyű ügybe.

— Mr. Briggs említette, hogy üzleteket szeretne kötni Phoenixben, — mondta Victor Morelli. — Fogjuk szaván! A hallgatás megvásárolható Mr. Biggs — fordult Morelli Francóhoz. — Az önének mi az ára?

— Briggs — javította ki Franco.

Habozott. Közben megpróbált helyesen dönteni. Úgy érezte, figyelik. Bármit tesz vagy mond is, az helytelen lesz.

Ha értesíti a rendőrséget, kiteszi magát annak, hogy saját magát keveri gyanúba anélkül, hogy ártana Galateának. Ha azonban elfogadja az ajánlatukat, akarta ellenére is ellenségei cinkosa lesz.

— Gondolkoznom kell rajta — mondta.

— Szavát adja, hogy a következő harminc percben nem tesz semmit? — kérdezte Galatea.

Franco szájaszéle szkeptikusan lebiggyedt. — Ha ebbe beleegyezem, maguk a kezükben tartanak — mondta. — Utána már nem visszakozhatnak.

— Igen vagy nem? — tudakolta Galatea.

— Felőlem — mondta Franco habozva. — Befogom a szám, és mosom kezeimet,

Galatea ragyogott. — Fogadja köszönetünket. — De rögtön eltűnt a mosoly az arcáról, és szokott, aggódó arc kifejezésével nézett körül. — A barátaim és én minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy a lehető leggyorsabban fény derüljön erre a szörnyű bűntényre — mondta. — Ezzel tartozunk Deannek.

— Mi van a hozzátartozókkal? — kérdezte Franco.

— Ezt csak bízza ránk — válaszolt Galatea.

— Értesíteni fog róla, hogy áll a dolog? — kérdezte Franco.

— Persze, ez csak természetes — ígérte meg a professzor. Franco az ajtóhoz ment. Ott megállt, és hátranézett. Stan Gellert nem követte. Franco vállat vont, és kiment a szobából. Ha Stan Gellert igazat mondott, a gyilkosnak csak néhány másodperce volt rá, hogy elbújjon az egyik szobában. Most persze már nem lehetett arra számítani, hogy még mindig ott van.

Franco lement a lépcsőn a hallba. Liza szembejött vele. — Már olyan régen keresem — mondta durcásan. — Hol bujkált?

— A professzorral beszélgettem — válaszolt Franco. — Elmondtam neki, miről van szó.

— Kérdezte a fiúk nevét?

— Nem.

Liza vizsgálódva nézett rá. — Bosszankodott, ugye? Valahogy megváltozott.

— Biztosan a házon múlik — állította Franco. — Az atmoszférán.

— Igen, már mondta, hogy kissé különösnek találja a társaságot — mondta Liza. — Van egy javaslatom. Eszünk valamit a büfénél, aztán elmegyünk innen. Akárhová. Ha akarja, elmehetünk egy diszkóba. Senki sem fogja észrevenni, hogy elmentünk.

— Oké, egyetértek — mondta Franco. Tíz perccel később már a belváros felé hajtottak. — Miféle fickó Stan Gellert? — kérdezte Franco útközben.

Liza ránézett. — Stan? Alig ismerem. Azt mondják, a professzor bizalmasa. Azt is beszélik, hogy Stan nem szereti a lányokat.

— Miért került összeütközésbe Dean Parona és a professzor? — tudakolta Franco,

Tudta, hogy kérdései előbb-utóbb elgondolkoztatják és bizalmatlan-

ná teszik a lányt. De ez most nem érdekelte. Ideje, hogy megtudja, mennyire bízhat meg Lizában.

— Nem tudom, keveset foglalkozom az iskola belső ügyeivel, sőt lehetőleg elkerülöm őket — mondta Liza. — Csak ma éreztem úgy, hogy tennem kell valamit, mert kedvelem Leslie Gabint. Időközben már rájöttem, hogy ez még sincs így.

Azután másról beszélgetlek. Liza szórakoztató beszélgetőpartnernek bizonyult. Intelligens volt, rokonszenves nézetekkel és meggyőződésnek Francónak mindig újra emlékezetébe kellett idéznie, hogy ez az igazságosan mérlegelő lány olyan családból származik, ahol az apa kezéhez vér tapad.

Mit tudott erről Liza s hogyan viszonyult hozzá?

Franco állandóan párhuzamokat talált Liza és a saját élete közt, Neki, Francónak sikerült a saját erejéből kivergődni a mocsárból. Vajon Liza is képes lesz rá?

Nem kérdezhetette meg tőle, ez még korai lett volna. Egyébként sem tehetett semmi olyat, ami veszélyeztethette megbízatása sikerét.

Liza és Franco betért egy diszkóba. Körülbelül két óra hosszat maradtak ott, akkor Liza haza akart menni. Amikor Franco megállt a modern ház előtt, Liza ránézett. — Ha meghívom egy csésze kávéra, remélem, nem fogja azt hinni, hogy...

Franco mosolyogva a szavába vágott. — Nem gondolok ilyesmit — biztosította.

Kiszálltak. — Itt a kulcs — mondta Liza, aki a néhány pohár rumos kóla után feloldódott. — Menjen előre!

Lifttel felmentek a harmadik emeletre. Franco kinyitotta az ajtót, és a villanykapcsolót kereste.

— A másik oldalon — mondta Liza.

Franco belépett. A hirtelen huzat és az ösztöne arra készítette, hogy előrevesse magát.

Valami lesújtott Franco jobb vállára, s ő a földre zuhant.

Megpróbálta legyűrni a fájdalmat, lábával előrerúgott. Érezte, hogy valamit eltalált a cipője sarkával.

Liza sikoltott.

Franco ismét megpróbálta lerázni a bénító fájdalmat. A folyosón feküdt a padlón. A nappali ajtajában Liza állt, s kezét a szájára szorította.

Egy árnyék ugrott Francóra.

Franco oldalt gurult, és megpróbált lábra állni, de a vállát bénító fájdalom lelassította a reflexeit.

Valami eltalálta a fejét.

Franco összeszorította a fogát, s küzdött az ájulás ellen. Ismét megütötték. Franco összerogyott, s nem érzett többé semmit.

*

Leslie Gabin felébredt.

Elfintorodott. Törött bordáitól nehezen lélegzett, s egyébként pedig utálta a fertőtlenítő szagát. Felkapcsolta a villanyt. A karórája az éjjeliszekrényen feküdt.

Tíz perc múlva kettő.

Sóhajtott. Lassan és óvatosan felült az ágyban. Lelépett, felállt, s tett néhány lépést a hűvös linóleumon.

Majd visszaült az ágyra, gondolkozott. Kilátástalannak látszott a helyzete. De volt még egy utolsó esélye. Elhatározta, hogy kihasználja.

A folyosón léptek közeledtek. Leslie gyorsan bebújt a takaró alá, és lekapcsolta a villanyt.

Kinyílt az ajtó. A belépő felkapcsolta a villanyt. Leslie Gabin kinyitotta a szemét. Nem ismerte ezt a fehér köpenyes férfit. Az ügyeletes orvos, gondolta magában, s nem értette, miért fogja el hirtelen valami különös, rossz előérzet. A következő pillanatban már tudta. A férfi ugyan fehér köpenyt viselt, de egyébként semmi sem emlékeztetett rajta orvosra. Brutális arca volt.

— Felállni — mondta a férfi.

— Nem tudok. Két bordám eltört — mondta Leslie.

A férfi elhúzta a száját. — Ugyan már, semmiség — mondta. — Azal akár a maratoni futóversenyen is indulhatsz. Állj fel, fiú. Rengeteg dolgunk van.

— Kicsoda maga? — kérdezte Leslie.

— A professzor küldött.

— Ebben a szerelésben? — kételkedett Leslie.

— Van valami kifogásod ellene? — förmedt rá a fehér köpenyes férfi. — Siess, fiú!

— Nem ismerem magát!

— Frank Carper vert össze. A professzor tisztázni akarja a dolgot. Tudni szeretné, mi történt — magyarázta a férfi.

— Az éjszaka közepén?

— Igen, az ördögbe is! És most állj fel végre! Bezártunk egy pár nővért a vécébe. Egyszer csak elkezdenek majd segítségért kiáltani. Addigra el kell tűnnünk.

Leslie felállt, és a szekrényhez lépett. — Carperrel egyedül is leszámolok — mondta. — Az a gyáva disznó. Megfizetett egy-két bunyóst, hogy összeverjenek engem.

— Oké, oké, ezt mind elmesélheted az öregnek.

Leslie összeszorította a fogát. A bordái fájtak, nehezen kapott levegőt. — Siess! — unszolta a fehér köpenyes férfi.

Néhány perccel később elhagyták a szobát. A folyosón csak az éjszakai világítás égett. Elérték az osztály üvegajtós bejáratát. Emögött volt a lépcsőház.

Amikor a lépcsőházba kiléptek, feltűnt egy ápoló. Fiatal, kerek, simára borotvált arcú férfi.

— Hé, mi történik itt? — kérdezte.

Leslie kísérője néhány lépéssel nála termett. — Én vagyok dr. Pofabe — gúnyolódott, és ütött. Az ápoló a falnak tántorodott. A szája felszakadt, szivárgott belőle a vér. Egy pillanatig úgy látszott, feladja, de aztán összeszedte magát, és visszaütött.

Bal kézzel ütött. Az ütés talált, de nem érte el a kívánt hatást. A fehérköpenyes felbőszült. Támadásba lendült; ütötte a másikat, ahol érte. Leslie a lépcsőkorlátba kapaszkodva figyelte, mi történik. Legszívesebben elment volna, de törött bordái és a kötések arra kényszerítették, hogy maradjon.

A fehérköpenyes keményen és pontosan ütött. Csoda volt, hogy az ápoló még egyáltalán lábon volt. Ütései groteszknak tűntek. Mintha távolról, céltalanul s erőtlenül ütött volna.

A másik vigyorgott, dühödten behúzott egyet az ápolónak övön alul. Az ápoló összeesett, és nem mozdult többé.

— A bunyó megőrzi a fiatalságot — mondta a fehérköpenyes, és Leslie-re nézett. Gyerünk. Indul a postakocsi!

Elérték a földszinti recepciót. A telefonközpontnál senki sem ült. Halk berregés és néhány pirosan világító lámpácska adta tudtul, hogy a telefonálók hiába várnak kapcsolásra.

Leslie és kísérője keresztülment a hallon. Előttük hangtalanul nyíltak szét az üvegajtók. Elérték a parkolót.

— A Pontiac Sunbird az utolsó sorban — mondta a fehér köpenyes, és könnyedén meglökte Leslie-t. — Úgy mozogsz, mint egy öregasszony.

— Úgy is érzem magam — válaszolt Leslie. — Micsoda disznóság — dühöngött halkán. — Még a telefonos kisasszonyt is kivontátok a forgalomból. Ha valaki az orvost hívja, nem tudja elérni!

— Ne törődj másokkal — gúnyolódott a fehérköpenyes. — Megvan-e a magad problémái, fiú.

— Tényleg a professzor megbízásából jött? — kérdezte Leslie. Továbbment.

— Becsszóra — mondta a férfi.

Megálltak a Pontiacnál.

A kocsiban Leslie két másik férfit fedezett fel. A vezető mellett ülő férfi felé fordult, Leslie emlékezett rá, hogy már látta ezt az embert. A férfit Burt Salomonnak hívták, és Morellinek dolgozott.

A kocsi belsejében ülő férfit nem tudta felismerni. Úgy látszott, mintha a fickó aludna. Leslie kinyitotta az ajtót.

Kinyitotta a száját, kiáltani akart, de egy hang sem jött ki a torkán,

Leslie csak most ismerte fel, ki ül a hátsó ülésen. Dean Parona. Melől egy kés állt ki.

- Ez meghalt! — nyögte ki Leslie.

A fehér köpenyes meglökte. — Ne izgasd magad emiatt — gúnyolódott. — Hamarosan az ő társaságában leszel.

*

Franco úgy érezte, mintha vastag, fekete olajban úszna. A lebegés kellemes érzése összekeveredett az undorral, hogy piszokban fekszik.

Kinyitotta a szemét, és megmozdította a fejét.

A feje fájt, tiltakozott minden mozdulat ellen. A jobb válla is pokolian fájt. Lassan visszatért az emlékezet.

Franco halk zokogást hallott, és ismét kinyitotta a szemét. Megkínzott fejét ezúttal sokkal óvatosabban mozdította meg. Nagy, szokatlanul szépen és modernül berendezett szoba heverőjén feküdt. Liza pár lépésnyire tőle egy fotelben ült. Kezébe temette az arcát.

Franco lassan felült. Megtapogatta testén a fájó helyeket. Előbb az üzletben, aztán Liza lakásában támadták meg. Lassan már elege volt. Több mint elege.

Ideje, hogy visszaüssön, de támadója, akinek ájulását és a fájdalmakat köszönheti, nem volt látható. Legalábbis nem volt itt a szobában.

— Ó — nyögött fel.

Liza felemelte könnyben ázó arcát. Egy batisztzsebkendővel megtörölte a szemét. Még mindig zokogott, és láthatóan nehezeire esett úrrá lenni izgatottságán és kétségbeesésén.

- Hol vannak a fickók? — kérdezte Franco.

— Elmentek.

— Elvittek valamit?

— Nem.

— Mit akartak itt?

— Nem tudom.

Franco az órájára pillantott. Nehezeire esett egy dologra koncentrálni. Megrázta az órát, és a füléhez emelte. — Ez lehetetlen — mondta elképedve. — Egy óra hosszat ájult voltam?

— Nem néztem az órát — mormolta Liza és kerülte Franco pillantását.

Franco érezte, hogy a lány hazudik.

S nagyon rosszul hazudik. Vajon kit fedezett és kinek az érdekében?

Franco felállt. Támolyogva járkált a szobában fel és alá, megmaszszírozta fájó vállát, bosszús elégedettséggel állapította meg, hogy a síp-csontja sértetlenül megúsza a gyilkos támadást. Érezte, hogy a könnyőkhajlatán megfeszül a bőr. Levette a zakóját, letúrta az ingujját, s észrevette a tűszúrás nyomát a vénáján. Tehát injekciót adtak be neki. Ezért volt több mint egy órán keresztül ájult.

— Hányan voltak? — kérdezte.

— Ketten.

Franco kiment, megtalálta a fürdőszobát, s a hideg víz alá tartotta a fejét. Érezte, hogy jobban lesz. De a helyzete nem volt éppen rózsás. Elég volt csak Lizára gondolnia.

Liza ellenfele oldalán állt, efelől kétsége sem lehetett. Az volt a feladata, hogy előbb magával vigye őt a városba, aztán felcsalja a lakására. Liza pontosan tudta, mi vár itt Francóra.

Nagyjából megtörölte magát, aztán visszatért a nappaliba. — Innék valamit — mondta.

Liza készségesen felállt. — Konyakot? — kérdezte. — Vagy whiskyt?

— Nem kérek alkoholt — utasította vissza Franco. — Megfelel a narancslé is.

Liza kisietett a konyhába. Teli pohárral tért vissza, jégkockát is tett a narancslébe. Franco ivott.

Liza szemébe nézett. A lány ezúttal nem kerülte el a pillantását. Szép arcán félelem, aggodalom és részvét tükröződött. A szemében könnyek csillogtak. De Franco nem engedte át magát ennek a bűvöletnek. — Magyarázattal tartozik nekem — mondta.

— Biztosan betörők voltak — mondta Liza. — Hallották, hogy jövünk, s menekülés előtt leteperték.

— Biztosan — gúnyolódott Franco. S mielőtt elmenekültek volna, a biztonság kedvéért még beadtak nekem egy kábító injekciót. Hogy ne tudjak telefonálni. S ha szabad kérdezni, magával mit csináltak a fickók?

Liza elült. A semmibe nézett. — Nem szeretek hazudni — mondta. — Morelli emberei voltak.

Franco elképedten hallgatott. Nem számított rá, hogy Liza ilyen gyorsan feladja a kitalált történetet. De talán csak helyettesíteni akarja egy másik, hihetőbb hazugsággal.

— Morelli, Las Vegasból. Galatea dolgozószobájában ismerkedtem meg vele. De hát mi közöm van nekem hozzá?

— Még kérdezi?

Franco hosszasan nézett a lány szemébe, Liza megint sírt. Megértette, hogy Liza is áldozat, akárcsak ő és a többiek. Tehát maga tudja, mi történt — mormolta.

— Amikor elindultam magával, nem tudtam, mi fog történni — védekezett a lány.

— Ki ölte meg Dean Paronát?

— Esküszöm, hogy sem a tettest, sem az ügy hátterét nem ismerem.

— Mit akartak magától a fickók? Miért vertek össze?

— Ez ... rosszabbul is végződhetett volna — mondta Liza akadozva. — Meg akarták ölni magát.

— Értem. És maga közbelépett.

— Igen, én tettem.

— Szívesen elhinném magának, de ...
 — De?
 — Miért engedelmeskedett volna magának két gyilkos? — kérdezte Franco.
 — Nem akárki vagyok — válaszolta Liza akadozva. — Maga sem engem, sem a családomat nem ismeri. Az apámnak nagy hatalma van. Amikor ezek a fickók ... meg akarták ölni magát, felhívtam az apámat. Ő állította le az akciót. Nem akarta, hogy a lánya gyilkossági ügybe keveredjen.
 — Ez nem is állt szándékukban. A gyilkosok kihurcoltak volna a házból, s így maga kimaradhatott volna az egészből.
 — Igen, ezt akarták — mondta Liza alig hallhatóan. — Az én közbelépésem és apám ellenállása aligha állította volna meg őket. Végül is az én garanciám oldotta meg a helyzetet.
 — Ezt hogy érti? — kérdezte Franco. — Miféle garancia?
 — Kezességet vállaltam azért, hogy maga nem fog beszélni — mondta Liza. — Megesküdtem nekik, hogy nekem sikerül hallgatásra bírnom magát.
 — Ez képtelenség — mondta Franco. — Senki sem tud hallgatásra kényszeríteni.
 — Meg akar ölni? — mondta Liza. — Ha beszél, meg kell halnom.

*

Franco döbbsen hallgatott néhány másodpercig, aztán felállt. — A bolondját járatták magával — mondta. — Sem Morelli, sem Bernardi nem mer magához nyúlni.
 — Maga nem tudja mire képesek ezek — mondta Liza keserűen.
 — Ha tisztában van ezzel, miért tartja velük a kapcsolatot?
 — Ezt maga nem érti.
 — Akkor mesélje el, boldogan megérteném — mondta Franco. Liza megrázta a fejét. — Nem lehet.
 — Ki az apja?
 — Ha megmondanám, maga szóba sem állna velem — mondta Liza. — Az apám hatalmas ember, a szindikátus egyik főnöke.
 — Mióta tud erről?
 — Már négy vagy öt éve — felelt Liza. — Apa csodálatos ember, Szigorú, de igazságos. Nem vagyok képes bűnözőt látni benne. Vannak emberek, akik gyilkosnak tartják, olyan embernek, aki szó szerint semmitől sem riad vissza, de nekem nincs okom ezt feltételezni. Még ha ez igaz lenne is, hálás kellene legyek az apámnak, amiért mindig szeretettel halmozott el.
 — Nem csak szeretettel — javította ki Franco. — Ő küldte ide magát, ide, ebbe az iskolába. Egy olyan intézetbe, amelyet egy olyan

professzor vezet, aki eltűri és eltussolja a gyilkosságokat — ha nem egyenesen ő szervezi azokat. Az apjának tudnia kell, hogy Galatea mi-féle ember.

— Igen, tudja, és én is tudom. Nem akarok most erről beszélni. Maga miatt, Lester. Minél többet tud erről az egészből, annál veszélyesebb ez magára nézve. Már eddig is a kelleténél többet kellett elszenvednie az iskola és az én naivitásom miatt. Nem lett volna szabad magammal vinnem erre a partyra. Most mindketten benne vagyunk a pácban,

— Nem félek — mondta Franco.

— Ha én nem lettem volna... — kezdte Liza. Nem fejezte be a mondatot.

— ...akkor most már halott lennék? — fejezte be helyette Franco.

Liza hallgatott. — Nem hoztam szerencsét magára - sóhajtott.

— Ha valaki bebizonyítaná, hogy az apja gyilkos, vagy legalábbis felelősségre vonható néhány gyilkosságért, mit tenne akkor?

— Beszelnék vele. Megkérdezném, hogyan lehetséges ez — mondta Liza.

— Ez minden?

— Hová akar kilyukadni? Mit akar ezzel a faggatással? — kérdezte Liza izgatottan. — Most nem az én apámról, hanem Dean Parona haláláról, magáról, sőt rólam van szó.

— Ott voltam, amikor Dean meghalt — mondta Franco. — Amikor körülnéztem, hol lehet a gyilkos, a másik szobában Stan Gellertre bukkantam. Természetesen tagadta, hogy ő lenne a tettes. Maga hinne neki?

— Stan kemény fiú, de nem gyilkos. Miért ölte volna meg Deant?

— Holnap beszélek Leslie Gabinnel — mondta Franco. — Talán ő tud valamit. Vagy Nickkel. Felhajtok mindenkit, aki ismerte Paronát.

— Ezzel csak gyanússá teszi magát. A rendőrség valahol megtalálja majd Dean hulláját, és keményen, kitartóan fog nyomozni. Ha a rendőrök megtudják, hogy maga is ott volt a partyn, s hogy maga beszélt utoljára Deannel, tudni fogják, miről van szó.

Franco felállt. Ideje, hogy „haza”menjen, és aludjon egy keveset. Még mindig abban a motelben lakott, ahol érkezésekor megállt.

Liza elé lépett. A hangja alig érezhetően remegett, amikor azt mondta: — Maradjon.

Franco fürkészően nézett rá. — Éjszakára?

— A lakásban van vendégszoba is — mondta a lány. — Szeretném, ha itt maradna.

Franco azon tűnődött, mitől fél Liza. Vajon az egyedüllettől? Vagy attól, hogy Morelli emberei visszatérnek? Vagy őt félti?

— Megígértem.

— Oké, az más — mondta Franco.

Tíz perccel később ágyba bújt a vendégszobában, Hallotta, hogy Liza a fürdőszobában matat. Franco lekapcsolta a villanyt. Hamarabb elaludt, mint várta, s valami zajra riadt föl.

Felült az ágyban, a sötétbe meredt. Megfeszítette az izmait.

Hallotta valakinek a lélegzetvételt. Valaki végigsietett a szobán, felemelte a takarót, aztán egy meztelen lánytest simult hozzá az ágyban.

— Félek — suttogta Liza. — Magánál szeretnék lenni.

Átölelte Francót. Ajka Franco száját kereste. Franco egy pillanatra arra gondolt, hogy gyengéden visszaütésítja Lizát, de aztán engedett a kísértésnek, és megcsókolta a lányt.

*

Franco reggel hétkor kelt fel, s lábujjhegyen kiment a fürdőszobába. Lezuhanyozott, s mire elkészült, Liza már a konyhában volt. Feltette a kávénak a vizet, s megterítette az asztalt. Most bement a fürdőszobába.

Franco felöltözött. Jókedvében füttyörészett, de aztán eszébe jutott, milyen előzményei voltak Lizával való kalandjának, s hirtelen elhallgatott. Liza fürdőköpenyben, feltűzött hajjal jött ki a fürdőszobából. Smink nélkül olyan üde volt, mint a harmat. Magabiztosan mozgott, s pillanatok alatt komplett reggelit varázsolt az asztalra.

— Ilyesmi még nem történt velem — sóhajtott.

— Ha megfilmesítenék, Hollywoodnak nem jelentene problémát a film címe — mondta Franco. — Szerelem és gyilkosság.

Liza ránézett. Szép, hosszú szempillájú szeme egy árnyalatnyit elsötétült. Franco megbánta, amit mondott. Nem volt oka cinikus megjegyzéseket tenni. Megfogta Liza karját. — Nem úgy gondoltam — mondta. Liza elnézett fölötte, s mintha árnyék hullt volna az arcára. — Igazad van — mondta. — Egy pillanatra elfelejtettem, mi áll még előttünk. Nem igaz, egész éjszaka nem gondoltam rá. Mert találkoztam veled, mert minden mást elfelejték melletted! Be foglak mutatni a papának.

Franco rámeredt. — Micsoda?

Liza nevetett. — Félsz tőle? Nem emberevő.

— De, gondolom, tervei vannak a jövődre nézve, amelyben az én számomra nincs hely — mondta Franco.

— Ez biztos, de majd belátja, hogy a jövőben nem vagyok hajlandó tudomásul venni a parancsait,

Franco hátradőlt. Nem érezte jól magát a bőrében. — Te nagyon sokat jelentesz nekem — felelte habozva —, de ellene vagyok, hogy már most konkrét terveket kovácsoljunk a jövőre. Az üzlettem nem

aranybánya. Olyan igényeid lesznek, amelyeket én nem tudok majd kielégíteni...

— Ettől ne félj — mondta Liza. — Kevés pénzből is kijövök.

— Gondolj arra, mi vár ránk — figyelmeztette Franco.

— Szeretlek. Mellette minden problémát megoldok majd.

Franco mélyet lélegzett, amikor leért az utcára. Eszébe jutott Warner. Az ezredes volt az összekötője a COUNTER MOB-bal. Ha Warner megtudja, hogy neki, Francónak sikerült bejutnia a chicagói alvilág leghatalmasabb emberéhez, ujjongani fog.

Francónak keserű lett a szája. A maffiával mindenütt és mindenféle eszközzel felvette a harcot, de Lizát nem akarta megbántani. Nem akarta bemocskolni azt, amit egymás iránt éreztek. De nem tette-e máris ezt?

Liza annyira őszinte volt vele, amennyire csak lehetett, ő viszont továbbra is meghagyta a lányt abban a hitben, hogy ő Lester Briggs sportszerkereskedő.

Egyszerű volt arra hivatkozni, hogy nem szegheti meg hallgatási kötelezettségét. Ha kiderül, mivel foglalkozik valójában, Liza ezt aligha fogja értékelni.

Nyolc óra körül ért a motel parkolójába. Mivel a McDonald Roadon lévő üzletét nem nyitotta ki kilenc óra előtt, elég ideje maradt, hogy átöltözzön. A bungalóhoz sietett, amelyben lakott, s elővette zsebéből a kulcsot.

A szíve hirtelen nagyot ugrott.

A nedves betonúton világosan kivehető lábnyomokat látott. Ezt csak egyféleképpen magyarázhatta. Két férfi átmászott a kerítésen, majd a harmatos fűvön át a bungalóhoz szaladt. Bementek, s most arra várnak, hogy leszámolhassanak vele. — A fenébe is, én hülye, elfelejtettem az újságot — dühöngött Franco hangosan, és megfordult. Remélte, hogy a két férfi beveszi ezt a szöveget, és a bungalóban marad.

A recepciónál Joe, a nappali portás ült. Épp reggelizett. — Kellene egy újság, Joe — mondta Franco. — Csak tíz percre. Egy dollárt adott az öregnek. Az eltette a pénzt, s szemüvege mögül Francóra nézett. — Mibe keveredett?

— Majd később elmondom — válaszolt Franco, hóna alá csapta az újságot, s a kocsijához sietett.

A központi épület a kocsija és a bungaló között állt, így Franco észrevétlenül elővehette a hevederből a fegyverét. A Smith-Wessont Franco az újságba csomagolta, és elindult a bungaló felé. Átmászott a kerítésen.

Elérte a bungaló hátoldalát, s fülét a vékony fafalra tapasztotta; Hangokat hallott.

— Itt valami nem stimmel — mondta egy sötét, bizalmatlan fér-fihang.

— Kísérteteket látsz — válaszolt a másik férfi. — Hallottad, hogy csak újságért ment vissza.

— Nem stimmel valami — ismételte meg az előző férfi.

— Mit javasolsz?

— Az ördögbe is, nem tudom.

Franco bungalójában megszólalt a telefon.

— A francba! Mit jelenthet ez? — kérdezte a sötét hangú férfi.

— Fogalmam nincs. Hadd csöngjön!

— Lehet, hogy a főnök az. Talán minket keresnek.

— Oké, felveszem. Aztán még mindig mondhatom, hogy téves kapcsolás. — Megköszöri a torkát.

— Igen? — Aztán néhány pillanat múlva: Rögtön itt lesz. Vesz magának egy újságot. Oké, főnök. Igen, megértettük. — Letette a kagylót. — Az öreg azt akarja, hogy eltűnjünk. Még szüksége van Briggsre.

— Mihez?

— Ne kérdezz hülyeségeket, inkább gyere!

Kinyitották az ajtót, és kiléptek. A nyolc bungaló egy sorban állt. A blokkok közt füves rész és játszótér volt. Franco előresietett a blokk végébe.

A két férfi feltűnt.

Szorosan egymás mellett haladtak.

Úgy néztek ki, mint a szerelők. Kékesszürke overállt és ugyanolyan színű sapkát viseltek. Egyikük szőke volt, a másik barna. Az arcukból nem sok látszott, de a mozgásuk elárulta, hogy nem lehetnek harmincévesnél idősebbek.

Franco tízlépésnyire követte a két férfit. A füvön maradt, nehogy zajt okozzon. — Halló, Lester! — kiáltott rá egy férfi. — Gyönyörű napunk lesz, ugye?

A férfi meztelen felsőtesttel nyújtózkodott a bungalója előtt. Franco ismerte, néhányszor együtt úsztak a medencében, s a legkülönbözőbb dolgokról beszélgettek.

Franco odaintett a férfinak.

Az egyik overállos férfi hátrapillantott. Váltott néhány szót a kísérijével. Franco észrevette, hogy meggyorsították a léptüket. Elérték a kerítés végét. Ott megálltak és megfordultak.

Franco odament hozzájuk.

Kezébe vette az újságot és a fegyvert, de az újságot azért bal kezével a fegyver elé tartotta. A tőle három lépésre álló férfiak pontosan látták, miről van szó. A fegyver csövét bámulták.

— Forduljanak meg, és dobják el a fegyvert — mondta Franco. A két férfi egymásra pillantott. — Bizonyára összekever bennünket valakivel — mondta a szőke. Ez volt a magas hangú férfi. Finom arcbőre, kis bajusza és hideg, kék szeme volt.

— Nem értjük, mit akarhat tőlünk, Mister — mondta a barna hajú.

— Forduljanak meg, és dobják el a fegyvert — ismételte meg Franco. A hangja és az arckifejezése eltökéltségről tanúskodott. A két férfi ismét egymásra nézett. A szöke vállat vont, aztán mogorván mondta: — Oké, ha ez a mániája!

Megfordultak, s overalljuk cippzárját babrálták.

Franco megfeszítette izmait, ujja a ravaszon volt. Ha ezek a fickók itt a hőst játsszák, kénytelen rájuk löni. Ez természetesen azt jelenté, hogy kijön a rendőrség, az pedig veszélyeztethetné megbízatása végrehajtását. Ismét rádöbrent, mennyi kockázattal jár, amit tesz.

A két férfi ledobta a fegyverét: egy revolvert és egy pisztolyt.

Franco az U. alakban elhelyezkedő bungalók felé pillantott. Két nő ment a központi épület felé. Néhány gyermek pancsolt a gyermekmedencében. Senki sem törődött vele, mi történik hátul a kerítésnél.

— Három lépést előre! — dirigált Franco.

A két fickó engedelmessé vált. Franco bal kezével elrakta a fegyvereket. A férfiak még mindig háttal álltak felé. Franco hozzájuk lépett, s megmotozta őket, nincs-e náluk több fegyver.

— Oké — mondta aztán. — Megfordulhatnak.

A két férfi megfordult. A szemükből gyűlölet sugárzott felé. A barna hajú szólalt meg: — Talán megmagyarázná nekünk, mit jelentsen ez?

— Szívesen — mondta Franco. — Betörték hozzám. Szeretném tudni, mit kerestek ott, és kinek dolgoznak.

A két férfi majdnem öt másodpercig hallgatott. Aztán a szöke így szólt: — Még csak azt sem tudjuk, hogy maga kicsoda!

— Lester Briggs — mondta Franco dühösen. — Amint hallom, még szükség van rám. Mihez?

A barna hajú alig észrevehetően összeresztette. Hallgatott.

— A levéltárcákat! — követelte. Franco.

A szöke vigyorgott. — Jól sejtettem! Piszkos kis rablás!

— A levéltárcákat! — ismételte meg Franco.

Odaadták neki. Pontosabban szólva: a lábához dobták.

— Tűnjetek el — mondta Franco. — De gyorsan! Különben viszont megkezd a mutatósujjam a ravaszon.

A két férfi megfordult, és átmászott a kerítésen. Közben fenyegetőztek, átkozódtak, a pokolba kívánták Francót. Franco megvetően vigyorgott. Megvárta, amíg a férfiak eltűnnek, aztán átnézte a két levéltárcát.

A szökét Marvin Laxtonnak hívták, és huszonkilenc éves volt. Társa, Hal Wolley harmincegy éves.

Laxton levéltárcájában a jogosítványon kívül háromszáztíz dollárt és egy hitelkártyát is talált. Wolleynél csak százhetven dollár volt.

Franco visszament a bungalójába, becsukta maga után az ajtót, aztán meggyőződött róla, hogy semmije sem hiányzik. Semmihez sem nyúltak.

Csak Franco személye érdekelte a két fickót. Vagy az volt a megbízatásuk, hogy vonják ki őt a forgalomból, vagy pedig, hogy elrabolják.

A két gengszter főnöke azonban az utolsó pillanatban mégis úgy döntött, hogy Francóra, alias Lester Briggsre még szüksége van. Szüksége, de mihez?

— Persze, szükségük van valakire, akinek a nyakába varrhatják Parona meggyilkolását — mondta magának halkan Franco.

Kiment a fürdőszobába, hogy megborotválkozzon. Épp befejezte, amikor megszólalt a telefon. Bement a szobába, és fölvette a kagylót.

Liza volt az. — Istenem — dadogta. — Hallottad már, mi történt?

Franco alig értette, mit mond a lány. — Nem. Mi történt?

— Megtalálták Leslie-t, Nicket és Deant — holtan.

Franco leült. — Dean Paronát? — kérdezte.

— Igen. Nem volt egyedül. Leslie Gabin és Nick Nicholson is vele volt.

— Azt hittem, Leslie kórházban van.

— Meglógott, pedig eltört néhány bordája — magyarázta Liza.

— Ki az a Nick Nicholson?

— Leslie Gabin ellensége, Örök konkurensok voltak. Állandóan összeakaszkodtak valamin, még a lányokon is. Azt beszélik, egy pincérnő miatt kaptak hajba legutóbb. A lányt May Brentonnak hívják, és a Papago Park melletti kávézóban dolgozik.

— Hol találták meg a három fiút? — tudakolta Franco.

— Fent, Cave Cre Dammban. Egy szakadékba rohantak a kocsijukkal. A kocsit azonnal kigyulladt. Mind a hárman bennégtek. A szerencsétlenséget az arra járók vették észre.

— Honnan tudod mindezt?

— A reggeli hírekből. A szerencsétlenség hajnali négy órakor történt.

— Gyilkosság volt — mondta Franco.

— Teljesen kikészültem. Félek — mondta a lány.

Franco az ajkába harapott. Aztán ezt mondta:

— A gyilkosság elkövetésének időpontjára van alibink.

— Miért mondod ezt? — kérdezte Liza. — Senki sem gyanúsít téged vagy engem!

— Téged nem. Engem már inkább.

— Csengetnek — mondta Liza. — Ajtót kell nyitnom.
— Egy pillanat — kiáltotta Franco. — Ne tedd le! Hallani szeretném, mit...

A vonal megszakadt. Franco lecsapta a kagylót, s azon tűnődött, ki látogathatta meg ilyen korán reggel a lányt. Hirtelen gyanú támadt benne. Villámgyorsan átöltözött, kirohant a parkolóba, és beugrott a Chevyjébe.

*

Liza kinyitotta az ajtót.

Allan Galatea és Frank Carper állt előtte.

— Professzor úr! — suttogta Liza csodálkozva, és oldalra lépett, hogy beengedje látogatóit.

— Jó reggelt, kedvesem — mondta Galatea komolyan. A szeme karikás volt, az arca sápadt. Látszott, hogy nem aludt az éjszaka. De megborotválkozott. Fanyar kölniillat lengte körül.

Carper úgy nézett ki, mint mindig. Csúnya volt, és mogorva.

A két férfi bement a nappaliba. Liza követte őket, s örült, hogy néhány perccel ezelőtt elkészült a toalettjével. — A rádióban hallottam — mondta. — Szörnyű, egyszerűen rettenetes!

— Megengedi? — kérdezte Galatea, és sóhajtva leült. Carper megállt mögötte. Galatea hátradőlt és lehunyta a szemét. — Beszéltem az édesapjával, ő is egyetért — mormolta, s nagyon fáradtnak és közönyösnek látszott.

Liza becsukta az ajtót, leült Galateával szemben. Cigarettával kínálta, de a professzor fáradtan elutasította. Félig kinyitotta a szemét, és fürkészőn nézett Lizára.

Lizának hangosan dobogott a szíve. Tudta, hogy valami kellemetlen dolog vár rá, bár nem tudta pontosan meghatározni, mi az.

Miért hozta magával Galatea Carpert is?

— Tudnom kell, mi történt — mondta Liza.

Galatea sóhajtott. — De hisz tudja. Szegény Deant meggyilkolták. Feltételezhető gyilkosai eltüntették a holttestet. Leslie és Nick. Ki akarták vinni a városból a holttestet, de baleset érte őket.

— S ezt kellene elhinnem?

Galatea felvonta a szemöldökét. — Van valami oka rá, hogy ne higgyen nekem?

— Ó, igen — mondta Liza félelem nélkül. — Az elmúlt éjszaka történt néhány dolog, ami felnyitotta a szememet. Ki ölte meg Deant?

— Feltételezzük, hogy Nick tette. Nick Nicholson.

— Nick nem volt ott a partyn.

— Drága gyermekem, Nick ismeri a házam, nem jelenthetett számára problémát belopakodni, s leszúrni Deant. Világos, hogy Nick el akarta tussolni a gyilkosságot. Mivel Nick nem tudta, hogy a gyil-

kosságnak tanúi is voltak, el akarta hurcolni a holttestet a házból. El akarta tüntetni.

— S épp Leslie segítségével? — gúnyolódott Liza, s kétséget sem hagyott afelől, hogy Galatea meséjét hazugnak és ostobának tartja.

- A valóságban Nick és Leslie barátok voltak. Komolyan. Kemény fiúk voltak, akik úgy fedezték tervüket és szándékaikat, hogy halálos ellenségeknek mutatkoztak. Az egész csak blöff volt.

— Milyen terveik voltak?

— Ezzel kapcsolatban csak feltételezéseim vannak. Nem szívesen nyilatkoznék róla — mondta Galatea. — Biztos azonban, hogy Deant Nick és Leslie gyilkolta meg. S aztán megpróbálták eltüntetni a holttestet. Ez valószínűleg sikerült volna nekik, ha nem éri baleset a kocsit, s nem gyllad ki.

— De hát Leslie törött bordával feküdt a kórházban!

— Elrabolták onnan. A rendőrség most vizsgálja a körülményeket. Elismerem, hogy ebben az ügyben egész sor tragikus dolog történt. A rendőrség dolga, hogy ezeket kinyomozza. Nekünk arra kell vigyáznunk, hogy az iskola hírneve feddhetetlen maradjon.

— Mit akar ezzel mondani?

Galatea mosolygott. — Bűnbakra van szükségünk — mondta. — És meg is van. Lester Briggs személyében.

— A szerencsétlenség hajnali négy órakor történt. Ebben az időpontban Lester nálam volt — mondta Liza.

— Tudom — válaszolt Galatea még mindig mosolyogva. — Briggs ezt fogja mondani, de maga majd szétrombolja az alibijét.

— Mit kell tennem — kérdezte Liza értetlenül.

— Azt kell állítania, hogy Mr. Briggs hazudik.

— Ez kizárt dolog! S miért követeli ezt tőlem?

Galatea keresztbe rakta a lábát. Ujjával lepöckölt egy láthatatlan porszemet szépen vasalt nadrágjáról, aztán Liza arcába nézett, és azt mondta:

— Az iskola három diákja meghalt. Egyiküket, ezt a rendőrség időközben bizonyára megállapította, leszúrták, még mielőtt elégett volna. Az iskola ezáltal automatikusan a rendőrség és a nyilvánosság érdeklődésének középpontjába kerül. Muszáj egy kívülálló nyakába varrunk a történeteket, különben bezárhatjuk az iskolát.

— És ez a kívülálló Lester legyen?

— Igen. Ő a legmegfelelőbb erre. Végül is a helyszínen volt, amikor Deant megölték.

— De nem ő gyilkolta meg Deant!

— Maga talán látta? — gúnyolódott Galatea.

— Nem, de hiszek Lesternek. Lester nem hazudik.
— Mióta ismeri őt?
— Tegnap óta. Miért?
— Huszonnégy órája — sóhajtott Galatea. — És kész lenne tűzbe tenni érte a kezét?

Liza reszketett. — Nem kívánok önnel vitatkozni. Ön kiváló tanár, jó pedagógus, de nincs joga ahhoz, hogy beleráncigáljon engem egy bűnügybe.

— Az apja másképp látja ezt.

— Nem volt oka rá, hogy megölje Deant!

Nem fejezte be a mondatot. Egymást kergették a gondolatai. Persze hogy megölné, gondolta keserűen. A fő, hogy ő ne keveredjen bele az ügybe. A végén még képes azt mondani, hogy a döntés nemem is javamra válik ...

— Kérem, hívja fel az édesapját — mondta Galatea, és a telefonra mutatott.

Liza a telefon után nyúlt, aztán visszahúzta a kezét. — Képes vagyok önállóan dönteni — mondta. Semmit sem mondok, ami nem felel meg a valóságnak.

— De Liza! Stantól tudjuk, hogy Briggs is lehet Dean gyilkosa, sőt minden valószínűség szerint ő az. És maga mégis őt pártfogolja?

— Mit remél attól, hogy szétrombolja Lester alibijét?

— Bizonyos jelek arra mutatnak, hogy a kocsi a halott Deannel és a két másik fiúval nem véletlenül zuhant a szakadékbba — mondta Galatea. — Ha Briggsét gyanúsítják Dean meggyilkolásával, akkor majd a többiért is őt teszik felelőssé.

— Lesternek semmi oka nem volt, hogy Deant leszúrja!

— Indítókot mindig lehet találni — mondta Galatea.

— Ha Lester ellen tanúskodnék — amit sosem tennék meg —, maga az igazi gyilkost vagy gyilkosokat védené! — mondta Liza izgatottan.

— Elsősorban egy dolog érdekel. Nem keverhetem bele az iskolát ebbe a bűnténybe. Ezzel tartozom a tanulóknak és a szüleiknek is. Dean Parona meggyilkolásáért, Leslie és Nick haláláért egy kívülállót kell vádoljanak. Az Institute of Motivation csak külső tényezőként szerepelhet az ügyben, nem pedig a középpontban.

— Komolyan azt hiszi, hogy ezt a sztorit a rendőrség beveszi?

— Igen, azt hiszem — válaszolt mosolyogva Galatea. — Elfelejtí, milyen befolyással rendelkezem ebben a városban.

— Ezzel azt akarja mondani, hogy meg tudja vesztegetni az illetékeseket?

— Csak azt akarom mondani, hogy vádlottra van szükségünk. Sajnálatos módon a baleset időpontjára Briggsnek alibi je van. Öntől függ, hogy ez valóban alibi marad-e.

— Verje ki ezt a fejéből. Nem vallok egy ártatlan ember ellen.

— Briggs nem ártatlan. Ő ölte meg Deant.

— Hagyja abba! Miért ölte volna meg Lester Deant?

Galatea előrehajolt. — Beszereztem néhány információt. Briggs New Yorkból költözött ide. Az itteni hatóságoknak azt mondta, azért költözött ide, mert New York-i üzletét metróépítkezés miatt lerombolták. Beszéltem a New York-i illetékesekkel. Sosem élt ott Briggs nevű üzlettulajdonos.

Liza szeme kitágult, gyorsabban lélegzett. — Ezt nem hiszem el.

— Könnyen ellenőrizheti — mondta Galatea hanyagul. — Nyílt kártyákkal játszom. Feltételezésem szerint Dean Parona felismerte a fickót, s ezt meg is mondta neki, Briggs megijedt, s ezért gyilkolta meg Deant.

Liza szíve vadul kalapált. Lester valóban beszélt Paronával. És az is igaz, hogy a beszélgetés után nagyon izgatott volt...

— Egy késsel? — mormogta Liza.

— Briggs nem válogathatott az eszközökben — felelt a professzor.

— Beszélek vele — mondta Liza. A telefon után nyúlt. Galatea a lány kezére tette a kezét. — Nem — mondta.

— Nem akadályozhat meg benne! — mondta Liza dühösen. Galatea mosolygott. — Nem engedhetem meg, hogy egy gyilkost fedezzen.

— Maga a gyilkos — kiáltott Liza.

Megijedt, amint kimondta. Bár sötét alaknak tartotta Galateát, aki semmitől sem riad vissza, amíg ezt nem tudja bizonyítani, csak magának árt az ilyen meggondolatlan kijelentésekkel.

Galatea nevetett. — De gyermekem! — mondta szokatlan lágyan. — Mi ütött magába? Maga tudja, hogy nem én öltem meg Deant. Amikor szegény fiút meggyilkolták, néhány vendégemmel a dolgozószobámban voltam. Gondolkoznia kellene, mielőtt ilyen szörnyűséget állít. Egyezzen bele a javaslatomba, én pedig elfelejtem, mit mondt nekem.

Liza megrázta a fejét. — Nem — mondta hevesen.

Galatea. Carperhez fordult. — Maga igazolhatja, hogy mindent megpróbáltam — mondta. — Attól tartok, most át kell engedjem a lányt magának.

*

Liza megborzongott. Megértette, hogy még csak most kezdődnek az igazi megpróbáltatások. — Engedje meg, hogy telefonáljak az apámnak — kérte.

Galatea gondolkozott, aztán a telefonra mutatott. — Parancsoljon, nem rossz ötlet. Talán az apja meg tudja győzni arról, hogy helyesen cselekszem.

Miközben Liza tárcsázott, rájött, hogy meg kell mondania az apjának, hogy egy férfival töltötte az éjszakát. Ez azonban csak futólag érintette, s hamar elnyomta az az érzés, hogy nem gyerek többé, joga van a saját életét élni.

Az anyja vette fel a telefont, aztán átadta az apjának, aki átkapcsoltatta a beszélgetést a dolgozószobájába, nem akarta, hogy mások is hallják, miről beszél.

— Halló, Liza — mondta. — A professzor ma már hajnalban felébresztett.

— Épp itt van nálam. Lehetetlent kíván tőlem. Nem várhatod el tőlem, hogy feladjak egy férfit, akit szeretek — mondta Liza. Maga is csodálkozott, milyen könnyedén mondta ezt.

... akit szeretek.

Érezte, hogy Galatea csodálkozva néz rá. Mindegy volt neki. Csak Lester sorsa számított.

— Muszáj, kicsim — mondta Faccino. — Eddig mindent megtettem érted, ami hatalmamban állt, és sosem egyeznék bele semmibe, ami árthat neked vagy a családomnak, de a dolog úgy áll, hogy igazat kell adjak a professzornak. Ennek a férfinak, Briggsnek segítenie kell, hogy megoldhassuk ezt a problémát.

— Azt akarod, hogy hamis esküt tegyek? — kérdezte Liza döbbenően.

— Arra nem fog sor kerülni. Elegendő, ha nem fedezed. Tényleg nálad volt?

— Igen.

— Egész éjszaka?

— Igen.

Liza hallotta az apja lélegzetét. Amikor az apja megszólalt, a hangja erőltetetten, idegenül esengett. — Ennek a disznónak el kell tűnnie, és kész — mondta.

Liza kihallotta a gyűlöletet apja szavaiból. Az apja számára Lester a csábító volt, akit meg kell büntetni.

— Ennek semmi értelme — kiáltotta. — Nem ő akarta. Én akartam, hogy itt maradjon. Nélkülem eszébe se jutott volna...

— Nem igazolhatod az alibijét, ez az utolsó szavam — mondta Faccino.

— Papa!

A vonal megszakadt. Az apja letette a kagylót. Galatea vigyorgott. — Na? — kérdezte.

Liza úgy tette le a telefont, mintha értékes porcelánt tartana a kezében. Megmaradok az elhatározásom mellett — mondta. — Nem ártok Lesternek.

— Akkor sem, ha kiderül, hogy hazudott magának, s valójában nem is Lester Briggsnek hívják?

Liza gondolkozott. — Akkor sem — döntötte el.

Galatea jelt adott Carpernek. Az Lizához lépett. Liza felugrott, remegett. — Ne merészeljen hozzám nyúlni. Felkiabálom az egész házat — fenyegette meg Carpert,

.... Ne nehezítsd meg a dolgom, kislány — mondta Carper, s hatalmas mancsával Liza után nyúlt. Liza megpróbálta félretolni a kezét. De mintha vasrudat akart volna elmozdítani.

Carper meglökte. Liza háttal a falnak esett. Egy pillanatra megijedt, aztán megpördült, és megpróbált kimenekülni az ajtón. A nehézsúlyú Carper azonnal cselekedett. Mancsával megragadta Liza vállát. Visszarántotta a lányt, és egy fotelba lökte. Liza értetlenül nézte. Tudta, mit takar az intézet, de elképzelhetetlennek tartotta, hogy ő, egy befolyásos ember lánya, ilyen helyzetbe kerülhessen.

— Ne nyúljon hozzám! — lihegte.

Carper levette a zakóját. Nem sietett. Galatea ráparancsolt, hogy elsősorban pszichológiai eszközökkel dolgozzon. Senki sem tudhatta meg később, hogy Lizával keményen bántak.

Liza remegve figyelte Carper provokáló, fenyegető készülődését. Lesterre gondolt. Nem, ezzel az izomkolosszussal Lester sem boldogulna.

Carper feljebb rántotta a nadrágját. Liza észrevette, hogy a keskeny, vörösesbarna bőrövnék rézcsatja van, amely kígyófejben végződik.

— Ez az utolsó lehetőség, kislány — mondta Carper. — Hajlandó vagy együttműködni velünk?

— Nem.

Carper ütött. Igyekezett nem túl nagyot ütni, de Liza így is majdnem elájult az ütés erejétől.

Hányingere volt. Levegő után kapkodott.

— Együttműködsz velünk? — ismételte meg a kérdést Carper. Szeme alattomosan csillogott.

Liza felsikoltott.

Rettenetesen félt. Kiabált, mint akit nyársra húznak. Valaki csak meghallja, és a segítségére siet!

Carper befogta Liza száját.

Liza teljes erejéből a férfi kövér, izzadságtól nyirkos ujjaiba harapott. Dühé és félelme nagyobb volt, mint undora.

Carper hangosan káromkodott. Ismét felemelte a kezét, de már nem üthette meg Lizát. Megszólt a csengő.

Liza Carper kezét nézte, amely Damoklesz kardjaként függött felette.

Allan Galatea a homlokát ráncolta. — Ki lehet az? — kérdezte suttogva.

— Menjen ki, és vegye kezelésbe a látogatót — mondta Carper.

— Bárki is az, hallotta a lány kiáltozását. Meg kell akadályozni, hogy értesítse a rendőrséget.

*

Az ajtó kinyílt. A küszöbön megjelent Galatea professzor. — Ó, Mr. Briggs — mondta mosolyogva. — Jó reggelt.

Franco szóltanul bement az előszobába. Galatea elállta az útját. — Hé, mit jelentsen ez? — kérdezte felháborodottan. — Ez nem a maga lakása.

Franco félrelökte a professzort, mint egy felesleges tárgyat, és belépett a szobába. Egyetlen pillantással felmérte a helyzetet.

Carper számított a látogatásra. Pisztolyt tartott a kezében. Liza krétafehér volt. Remegett.

— Valamit kérdezni kell tőled — suttopta.

Franco a fegyver csövébe nézett, s örült, hogy ő is hozott magával fegyvert. Remélte, hogy Carper nem jön rá.

— Mit? — kérdezte Franco.

— Tényleg Lester Briggsnek hívnak?

— Hiszen tudod — mondta Franco, és valami nyomást érzett a gyomrában.

— A professzor azt állítja, hogy ez nem igaz.

— Be tudom bizonyítani — mondta Galatea. Belépett, és becsukta maga mögött az ajtót. Nekitámaszkodott, keresztbe fonta a karját, és gúnyosan mosolygott.

— Beszereztem néhány információt — mondta. — Magának sohasem volt üzlete New Yorkban.

Franco Lizára nézett. — Van néhány dolog az életemben, amelyekről nem beszélhetek — ismerte el. — De ennek semmi köze ahhoz, ami itt történt, és ami a három fiatalember halálát okozta.

— Tényleg nem? — gúnyolódott Galatea. — Nem lehetséges, hogy Dean Parona felismerte magát, és maga ezért tette el láb alól?

Franco nehezen tudta megőrizni a nyugalmát. Ördögi helyzet volt. Azért jött ide, hogy segítsen Lizának, és most ő maga is nyakig ül a pácban.

— Nem öltem meg Deant — mondta Franco.

— Maga ott volt, amikor megölték Deant.

— Stan Gellert is ott volt, csak hogy még egy nevet említsek — mondta Franco.

— Neki nem volt oka rá, hogy megölje Deant.

— De talán valaki megbízta?

— Változtatnunk kell a tervünkön — mondta Galatea.

— Ez világos — válaszolt Carper, aki nem vesztette szem elől Francót.

— Vigye el Briggset — mondta Galatea.

Liza felállt. Már nem remegett. Egyszeriben úgy érezte, fákat képes gyökerestül kicsavarni a földből. Lester eljött ide. Most már mindennek jóra kell fordulnia. Semmi más nem számít.

— Majd én foglalkozom Lizával — mondta a professzor.

— Mit tegyek? — kérdezte Carper.

Galatea halványan elmosolyodott. — Azt hiszem, ezt maga jobban tudja, Frank. Ha Briggs eltűnik a képből, a rendőrség azt fogja hinni, hogy azért menekül, mert felelősnek érzi magát a három fiú haláláért. Ha eltűnik, az számunkra csak előnyös lehet.

— Erre előbb is gondolhattunk volna — mormolta a gondnok.

— Most jutott eszembe — mondta Galatea.

A másik megoldás jobb lett volna. Briggs ellentmondásokba keveredett volna, az a tény pedig, hogy hamis nevet használ, kitörte volna a nyakát. De ehhez a második megoldáshoz az is kellett volna, hogy Liza ne igazoljon alibit Briggsnek. Sajnos, Liza vonakodik. Oké, Frank, tűnjön el Briggs-szel, és ne felejtse el, hogy Briggs veszélyes fickó.

Carper vigyorgott. — Ugyan, professzor úr! Egy rossz mozdulat, és lelövöm. Azt mondhatom, hogy a főkapitányságra akartam vinni, de menekülni próbált, és le kellett lőnöm.

Liza az arca elé kapta a kezét. Mikor ér végre véget ez a rémálom? Rögtön el is vette a kezét a szeme elől. — Ha őt megölik, engem is meg kell öljenek — mondta.

Galatea halványan vigyorgott. — Ezt nagyon sajnálnám — mondta, — de ha nincs más választásunk... Vállat vont és elhallgatott.

*

Galatea félreállt az ajtóból. Carper elindult, Liza felsikoltott és a gondnok elé állt. Az bal kezével elkapta a lányt, és a sarokba repítette. Liza elvesztette az egyensúlyát; a padlóra zuhant.

Franco nem mozdult. Észrevette ugyanis, hogy Carper változatlanul rá irányítja a fegyvert.

Liza zokogott. Nem volt ereje felállni. Kétségbe volt esve. Nem tudta, mit tegyen, hogy Lesteren segítsen.

— Mindenről én tehetek — zokogta és öklével verte a padlót. — Én tehetek mindenről!

Liza rohama amilyen gyorsan kezdődött, olyan gyorsan el is múlt. Belátta, hogy hisztériájával senkinek nem segít. Felállt. — Ha Lesternek csak egy hajszála is meggörbül, szerencsétlenség fog történni — mondta fenyegetően Carpernek.

Franco kényszeredetten mosolygott. — Nem engedheti meg magának, hogy rám lőjön — az a halálát jelentené — mondta. — És per-

sze az iskola végét is. Tudtam, mi vár itt rám. Tettem néhány lépést, hogy minimálisra csökkentsem a kockázatot.

Ez természetesen nem volt igaz, de nem maradt hatás nélkül a férfiakra. Nem tudták, ki áll Franco mögött, de azt tudták, hogy veszélyt jelent számukra.

— El vele — sziszegte Galatea, akinek egyszeriben nehezebbre esett megőrizni szokott higgadságát.

— Forduljon arccal a fal felé — parancsolta Carper, és felemelte a fegyverét. Franco engedelmeskedett. Galatea átkutatta, van-e nála fegyver.

— Itt van valami — mondta Galatea.

Franco becsukta a szemét. Hiba volt lebecsülni az ellenfelét. Galatea felgyűrte Franco jobb lábszárán a nadrágot, és megtalálta a Smith-Wessont. — Most már elmehetnek, Frank — mondta gúnyosan.

— Egy pillanat, tartsa sakkban a fegyverrel — kérte Carper, és gyorsan belebújt a zakójába.

Franco lehajolt, és lesimította a nadrágját, aztán Carper előtt kiment az előszobába. Nem nézett Lizára. Liza ereje fogytán volt, de szavakkal most nemigen segíthetett rajta.

Carper követte Francót. A pisztolyt a zsebébe tette, de rajta tartotta a kezét.

— Tudod, mi vár rád, ha megpróbálsz lelépni — fenyegetőzött. Franco kilépett a lakásból. A lifthez mentek. — Lépcsőn megyünk — döntött Carper.

Franco ennek csak örült. Mielőtt a földszintre értek volna, valóra vált a reménye. Az egyik lakó jött velük szemben. Nyilván az első emeleten lakott, ezért nem tartotta szükségesnek, hogy lifttel menjen. Az asszonynál sok csomag volt, s bevásárlószatyraival a fél lépcsőházat elfoglalta.

Franco kikerülte. Vagy legalábbis úgy tett, mintha ki akarná kerülni, de közben átvette magát a lépcsőkorláton, és a pince és az udvar felé vezető folyosóra ért.

Carper megdermedt. Egyszerűen nem merete beváltani a fenyegetését. Az asszony megállt. Előbb kinyitotta, majd becsukta a száját. Nem értette, mi történt.

Franco az udvari kijárat felé rohant, ki akarta használni az előnyét. Felrántotta a kaput, majd becsapta, de a házban maradt. Megbújt a pince felé vezető félhomályban.

Most Carper is meglódult. Káromkodott, lerohant a földszintre, bekanyarodott egy keskeny, sötét folyosóra. Futtában előrántotta a pisztolyát.

Az ajtócsapás a kívánt hatást érte el. Carper biztos volt benne, hogy Franco időközben az udvarra ért.

Megállt az ajtónál, és a kilincs után nyúlt. Ebben a pillanatban

közvetlenül maga mellett valami mozgást észlelt. Megpróbált megfordulni, de addigra Franco már támadásba lendült.

Franco a tenyere élével precízen ütött. Carper felüvöltött. A pisztoly kiesett a kezéből a kőre. Kész csoda volt, hogy eközben nem sült el.

Franco ismét ütött. Megint kihasználta karatetudását. Az óriás Carper összerogyott.

Az asszony megállt a lépcsőn, és átnézett a korláton.

— Semmi baj — nyugtatta meg Franco. — Kihívom a rendőrséget.

— Ez egy gengszter? — érdeklődött az asszony remegő hangon.

Franco bólintott, és felemelte Carper pisztolyát, egy Bernadellit. Külsejét tekintve előnyben volt Carperrel szemben. Carper úgy nézett ki, mint egy gengszter.

— Hívjam ki én a rendőrséget? — kérdezte az asszony.

— Jó ötlet, nagyon köszönöm — mondta Franco, aki meg akart szabadulni az asszonytól. Hallotta, amint az asszony a csomagokkal felmegy az emeletre.

Carper magához tért. Felegyenesedett. Franco kinyitotta a kaput. — Várjuk meg együtt a rendőrséget? — kérdezte.

— Az a végedet jelentené! — morogta Carper.

— Oké, egyezzünk meg négyszemközt — mondta Franco. — Menjünk a maga kocsijához. Maga ül a volánhoz, én pedig megmondom, hová megyünk.

— Nyugodtan tegezhetsz, fiacskám. Én is tegezek.

Carper most már állt, kicsit támolygott. Csúf arcán düh és gyűlölet tükröződött. A Franco kezében lévő pisztolyra meredt.

Franco zsebre tette a pisztolyt. — Menjünk.

Kiléptek az udvarra. Innen ki lehetett jutni az utcára. Carper fekete Oldsmobil Limousine-ja a túloldalon parkolt. Franco fél lépéssel elmaradt ellenfele mögött.

— Kimegyünk a szabadba — mondta Franco. — Sunflower irányába.

Carper a kormányhoz ült. Franco a hátsó ülésre. Néhány perc múlva elérték az észak felé vezető 87. utat.

Gyér növényzetű sivatagon hajtottak keresztül. Aztán behajtottak egy elágazásba. Az Oldsmobile mögött sárga porfátyol lebegett. Mögötte a völgyben kicsi sóstó látszott.

— Stop — mondta Franco, amikor a koci megállt, és kiszállt. Kezében tartotta a pisztolyt. Carper izzadt. A fegyvercsőbe bámult.

— Mire vár még? — kérdezte Franco.

A motor halkan pöfékelt. Carper mindent egy lapra tett fel. Sebességbe kapcsolt és gázt adott.

A Limousine megugrott. Franco oldalt ugrott, és lőtt. A bal hátsó

kereket találta el. A kocsí cikcakkban ment, de nem vesztett a sebességéből. Franco másodszor is lőtt. A golyó a benzintankot találta el, s a kocsi felrobbant.

Carper fékezett, sikerült kiugornia még mielőtt a lángok bekaptak volna. A földön hempergett, majd felállt, s elrohant az égő kocsitól.

— Stop! — kiáltott Franco.

Carper megállt. Lassan megfordult. A haja mintha égne állt volna. — Meg akar ölni? — kérdezte Carper. Megismételte a kérdést, hangsúlyosabban is, mert a zaj elnyomta első szavait.

— Hármat találhatsz — gúnyolódott Franco. — De megfordíthatom a fegyvert. Erről mi a véleményed?

Most szándékosan tegezte Carpert. Ez is hozzátartozott a taktikájához.

— Ez gyilkosság! — mondta Carper. A szeme villogott.

— Még élsz — gúnyolódott Franco, — De már nem sokáig. — Kinyújtott bal kezével a sóstó felé mutatott. — Gyerünk, fuss! — Carper két lépést tett előre, aztán megállt. Nyelt egyet. Az égő autó, Franco kemény, határozott arckifejezése láttán Carper azt hitte, hogy ütött az utolsó órája.

— Talán megegyezhetünk — mondta. — Megkaphatsz mindent, ami van...

— Fuss!

— Ha akarja, elmondok mindent!

Franco néhány pillanatig hallgatott, mintha gondolkodnia kellene az ajánlaton. Aztán azt mondta: — Oké, erről beszélhetünk.

*

A rendőrség tizenegy körül ért az iskolába. Galatea komolyan üdvözölte a három férfit a dolgozósobájában. Colter hadnagy, Hopkins őrmester és az asszisztense, Brotton jött ki a gyilkossági csoporttól.

Colter hadnagy volt a második legfontosabb ember a csoportban. Felettese pillanatnyilag kórházban volt. Colter nem kívánt ugyan rosszat a főnökének, de Örült, hogy végre felelősségteljes pozíciója van.

Colter régóta várt az alkalomra, hogy bebizonyíthassa környezetének és saját magának is, hogy gyorsabban dolgozik, mint az öregedő főnök.

A férfiak a látogatók számára fenntartott klubgarnitúrán foglaltak helyet, Colter rögtön a tárgyra tért. — Professzor úr, hallotta, mi történt?

— A kora reggeli hírekben — bólintott Galatea. — Még mindig a hatása alatt vagyunk. Intézetünkben ma nem lesz tanítás. Sokként

ért bennünket. Értésítenem kell a szülőket, de elhalasztottam, hogy előbb magukkal beszélhessek. Őszintén szólva, azt hittem, korábban jönnek.

— Órák óta talpon vagyunk — magyarázta a hadnagy. — Sikerült kinyomoznunk néhány érdekes dolgot. Például azt, hogy a három fiatalember egyike már halott volt, amikor a kocsiba tették. Dean Parona. Órákkal előbb leszúrták.

— Ezt a rádió is bemondta. — Nem tudom, mivel magyarázzam. Még a partyn is találkoztam vele — mondta Galatea, és magyarázólag hozzátette, hogy előző este körülbelül harminc vendég volt a házában.

Colter türelmetlenül bólintott. — Ezt már tudjuk. Szükségem van valamennyi jelenlévő nevére, beleértve a személyzetet is.

— Már el is készítettem a névsort — mondta Galatea, és átadott egy gépelt papírt a hadnagynak. — Gondoltam, hogy szüksége lesz rá.

— Mikor látta utoljára Paronát?

— Ezt nehéz lenne pontosan megmondani. Éjfél tájban. Egyedül volt, és jókedvűnek látszott.

— Miért hívta meg?

— A diákok számára kitüntetés, ha részt vehetnek a partynon. Én is annak számom. Dean az utóbbi időben jól tanult, és jelentős eredményeket ért el. Ezt akartam honorálni.

— Itt látom néhány ismert személy nevét is. Morelli, Bernardi. Nem kell elmondjam önnek, milyen híre van ennek a két férfinak.

— Iskolaigazgató vagyok, nem moralista — mondta Galatea. Játsszunk nyílt kártyákkal. Legtöbb tanulóm jó családból, eh — felkapaszkodott családból származik. Az ilyen emberekről szívesen pletykálnak. Összefüggésbe hozzák őket a maffiával is. Az én feladatam az, hogy a megfelelő előképzést kapott fiatalok személyiségét formáljam. Az iskola kihasználja a lehetőségeket, és ...

— Rendben van — vágott Colter Galatea szavába. — Nem az iskoláról, hanem a vendégeiről beszélgetünk. Megkérdezhetem, miért hívta meg Morellit és Bernardit?

— Morellinek a fia, Bernardinak a lánya jár hozzám.

— Látok itt néhány olyan nevet is, amelyet a rendőrségi nyilvántartásból ismerek — mondta Colter.

— Hm, ezek csak Morelli és Bernardi kísérői lehetnek. — Allan Galatea bocsánatkérően mosolygott. — A testőrök ritkán tiszták. Nem hívtam meg őket, Morelli és Bernardi hozta őket magukkal.

— Ki az a Briggs?

— Óh, ez kényes kérdés — mondta Galatea sóhajtva.

— Mit értsek ezen?

— Briggset sem hívtam meg. Ráakaszzkodott az egyik lányra, és az hozta magával.

— Érdekes. Mit tud a férfiről?

— Szinte semmit. De mégis: van egy sportszerboltja a McDonald Roadon. Minden jel szerint valójában fegyverrel kereskedik. Legalábbis a gondnok az egyik tanulóknál, Leslie Gabinnél egy pisztolyt talált. Gabin bevallotta, hogy a pisztolyt Briggstől kapta.

Colter felfigyelt. — Megengedi, hogy telefonáljak? — kérdezte, és felállt.

Galatea az íróasztalra mutatott. — Parancsoljon — mondta.

Colter megtudakolta Briggs számát. — Nem veszik fel — mondta aztán.

— Reggel tizenegyor? Ilyenkor már nyitva van az üzlete! — mondta Galatea. — Megenged egy feltevést? — kérdezte a professzor.

— Tessék — mondta Colter, és megállt az íróasztalnál.

— Amikor hallottam, mi történt, megpróbáltam magyarázatot találni rá — mondta Galatea. — Dean Paronát leszúrták. Nick Nicholson és Leslie Gabin elégett. Mit akart Leslie és Nick Parona hullájával? És miért vásárolt magának Leslie fegyvert Briggstől? Semmi sem stimmelt. Legkevésebbé az, hogy Leslie és Nick közösen tettek valamit. Ehhez tudnia kell, hogy a két fiú kibékíthetetlen ellenség volt. Mi készíthette arra őket, hogy halott társukat együtt takarítsák el az útból - hiszen nyilván ezt akarták, ugye?

— Úgy néz ki, igen — mondta Colter.

— Véleményem szerint Lester Briggs az események központja. Ha ebben az időpontban nincs az üzletben, akkor feltehetőleg elmenekült.

— Várom a hipotézisét — mondta Colter. — Gyanúsítgatásokkal nem jutunk előbbre.

— A diákok kedvelték Briggset. Akinek valamire szüksége volt, nála megvehette. Talán ezért is pont az iskolánál nyitott üzletet. Szerintem tudta, hogy tanulóim egy része neves szülők gyermeke. Ebből akart tőkét kovácsolni.

— Hogyan?

— A fiatalok szeretik a kalandot. Briggs ezt fölismerte és kihasználta. Talán sikerült neki egyes tanulókat egy bandába tömöríteni. Moreilitől tudom, hogy az utóbbi időben Las Vegasban több rejtélyes betörés történt.

— Gondolja, hogy Briggs áll ezek mögött?

— Hát, az semmiképp sem árthat, ha alaposabban utánanézt Briggs ténykedésének. Tétélezzük fel, hogy Gabin, Nicholson és Parona Briggs parancsait teljesítette. Aztán a gondnokom felfedezte a pisztolyt Gabinnél. Ez mindent felboríthatott volna. A fiúk hajba kaptak. Briggs örjögött. Összeverte Gabint, hogy észre térítse. Briggs ténykedése Paronát feldühítette. Parona megfenyegette Briggset,

hogy mindent elmond. Ez veszélyt jelentett Briggsnek. Kikapcsolta Paronát, megölte.

— És? — kérdezte Colter.

— Mint mondtam, ez csak feltevés, de azt hiszem, így történhetett — mondta Galatea. — A gyilkosság után már nem volt nehéz meggyőzni Leslie-t és Nicket. Vagy eltüntetik Paronát, vagy ők is úgy végzik, mint Dean!

— És mi van akkor, ha Briggsnek alibije van a gyilkosság idejére? — kérdezte Colter.

— A maga feladata ezt kideríteni — mondta Galatea.

— Van itt valami, ami nem illik bele a maga elképzelésébe — mondta Colter. — Leslie Gabint két férfi rabolta el a kórházból. Harminc és negyven közötti férfiak voltak, nem az ön intézetének diákjai.

— Ó, igen, erről sem feledkezhetünk el — mondta Galatea. — De miért ne lehetnének Briggsnek az iskolán kívül is segítőtársai? Nem tudok szabadulni attól az érzéstől, hogy azért jött a városunkba, hogy néhány diákomat megnyerje piszkos céljainak.

— Két nővér fényképről felismerte az egyik férfit — mondta Colter. — Ennek alapján azonosítottuk a fickót? Ken Toppler. Topplerről pedig tudjuk, hogy Morellinek dolgozik.

— Ah, tényleg? — kérdezte Galatea.

— Igen, tényleg — mondta Colter, és elindult az ajtó felé. — Toppler alibije legalább annyira érdekelt bennünket, mint Lester Briggsé.

*

Fél öt.

Franco megállt, amikor észrevette a Pagano Park közelében lévő kávézó felé igyekvő férfit. Galatea volt az. A professzor világos nyári öltönyt viselt. A tükrös napszemüveg merevvé és fenyegetővé tette a külsejét.

Franco visszament a kocsihoz, beszállt, és szemmel tartotta a kávézót. Phoneixbe probléma nélkül tértek vissza Carperrel. Előbb gyalog mentek, aztán a strandnál taxiba szálltak, és Franco üzletéhez hajtottak. Ott Franco aláíratta Carperrel a vallomását. Aztán elrobogott, s most Galatea professzort figyelte.

Galatea néhány perccel később már távozott is. A kocsihoz sietett, beszállt és elhajtott.

Franco biztos távolságból követte. Hamar kiderült, hogy Galatea May Brenton lakására igyekszik. Nem találta a lányt a kávézóban.

Franco megállt és várt, amíg Galatea eltűnt egy, az ötvenes években épült ház kapujában.

Franco bement az udvarra. May lakásának balkonja is volt, amely-

nek közelében tűzlétra vezetett fel a háztetőre. Franco egy pillanatra sem habozott, elindult felfelé a tűzlétrán. Minden baj nélkül elérte a harmadik emeletet.

Keskeny betonpárkányon tapogatózott előre May Brenton balkonjára. Átugrott a mellvéden, és észrevette, hogy a balkonajtó zárva van. Franco benézett az ablakon. Senki sem volt a tiszta és rendes konyhában. Az erkélyajtó szellőzője nyitva állt.

Franco elvett egy nejlonkötelet, amelyre a mosott ruhát szokták felteregetni, hurkot kötött rá, és úgy dobta a szellőzőre, hogy a hurok az ajtót működtető szerkezetre essen. Meghúzta a kötelet, így sikerült is kinyitnia a balkon ajtót.

Lábujjhegyen lépett a konyhába. Hangokat hallott a nappaliból, de nem értette, miről beszélnek. Normális társalgás folyt, legalábbis sem a lány, sem a látogatója nem beszélt emelt hangon. Franco óvatosan kinyitotta a konyhaajtót, és az előszobába lépett.

— De hát tudnia kell valamit! — mondta e pillanatban a professzor. — Hallottam valamit a diákoktól. Maga előbb Nickkel, aztán Leslie-vel volt jó barátságban.

— Jó barátságban, ugyan mit jelent ez? — kérdezte May Brenton keserűen. — A fiúk bolondok voltak! Nem úgy értem, hogy utánam bolondultak, hanem egyébként is.

— Fizettek magának a szolgálataiért?

— Nem vagyok kurva — mondta May élesen.

— Bocssásson meg, nem akartam megbántani. Gondolom, magát is megdöbbengette a két fiú halála.

— Persze. Ez szörnyű. De nekem semmi közöm hozzá.

— Ismerte Dean Paronát?

— Nem.

— Nem adott magának valamit az egyik fiú megőrzésére? Franco felfigyelt arra a kis szünetre, amely megelőzte May Brenton válaszát. — Miért kérdi?

— Mert felelősnek érzem magam a törtétekért, a szülőkkel szemben is. Mélyen meg vagyok rendülve. Feladatomból tűztem ki, hogy kiderítsem a tragédia hátterét.

— S miért hozzám jött el?

— Maga intim kapcsolatban volt a két fiúval, ugye?

— Ez tilos?

— Nem, nem teszek szemrehányást magának. De ha az ember intim kapcsolatban van valakivel, sok mindent tud a másiktól, az álmairól, a titkairól...

— Csak azt tudom, hogy a két fiú gyűlölte egymást - mondta a lány.

Hosszabb szünet következett. Egy széket helyretoltak. — Köszönöm a beszélgetést, Miss Brenton — mondta a professzor.

Franco körülnézett. A függöny mögé húzódott, ahol a takarítószereket tartották. Pár másodperccel később a lány és a látogatója kilépett az előszobába.

— Tételezzük fel, hogy kaptam valamit az egyik fiútól — mondta May, akinek a hangja egyszeriben különösen izgatott lett. — Nem kellene ezt a rendőrségnek átadnom?

— Mi az? — kérdezte Galatea. Az ő hangja is megváltozott.

- Csak azt kérdeztem ...

— Mi az? — ismételte meg Galatea élesebben.

— Egy kis csomag. Nem tudom, mi van benne. Lepecsételték.

- Miért csak most mondja ezt? — kérdezte Galatea izgatottan.
— Adj ide nekem!

— Jobb lesz, ha a rendőrségnek adom át.

— Előbb szeretném megnézni, mi az. Aztán majd továbbadom — mondta Galatea.

May hallgatott. Úgy tűnt, mintha gondolkozna, de Galatea mással magyarázta a hallgatását.

— Fizetek érte — mondta. — Ezer dollár!

— Az rengeteg pénz — mondta a lány. Miért ér meg magának ilyen sokat az a csomag?

— Már megmondtam. Meg akarom tudni, mi történt.

— Értem. De hát miből gondolja, hogy ebből a csomagból kap magyarázatot a történetekre? Ezer dollár óriási összeg!

— Kétezer! — mondta Galatea.

— Kezdek kíváncsi lenni!

— Háromezer!

May hirtelen elnevette magát. A nevetése ideges volt. — Hagyja abba! — kiáltotta. — A végén még azt hiszi, hogy zsarolom.

— Háromezer. Rendben van?

— Felőlem — mondta May. — A csomagot egy reklámszatyorba tettem. A takarítószerek között van.

Franco megfeszítette az izmait.

Nem tudott elmenekülni, ezért félrehúzta a függönyt, és előlépett mögüle.

May Brenton felsikoltott, s hátratántorodva Galateának esett.

Az levette a napszemüvegét, és félrelökte a remegő lányt. — Ez aztán a meglepetés — mormolta. — Tudja, hogy a rendőrség melegen érdeklődik maga iránt?

— Remélem is — mondta Franco. — Van ugyanis néhány információ számukra.

— Kicsoda maga, mit keres itt és hogy kerül a lakásomba — kérdezte May Brenton értetlenül.

Franco előrelépett. — Elnézést kell kérnem — mondta —, de nagyon

fontos, hogy halljam, miről beszélgetnek Galateával. Magának nincs mitől félnie.

— Én? Na még csak az kellene! — háborodott fel May, aki lassan magához tért az ijedtségéből — De magának van mitől félnie! Kihívom a rendőrséget! — Elindult a nappaliba a telefon felé.

— Hagyja ezt! — szólt rá Galatea élesen.

May Brenton megállt, zavartnak látszott. — De hiszen ez egy betörő!

— Ne hívja a rendőrséget! — szólt rá Galatea.

— De hisz épp maga mondta, hogy ... — kezdte May.

Galatea a szavába vágott. — Felejtse el, mit mondtam. — Francóhoz fordult. — Hol van Carper? — kérdezte.

— Megállapodtam vele. Kitöri a nyakukat, tönkreteszi magát, az iskolát és a magát támogatókat is — mondta Franco. May Brenton a nappali küszöbén állt. Nagy, tágra nyílt szemén látszott, hogy fél.

Franco megfordult.

Észrevette a reklámszatyrot, amiről May beszélt, lehajolt és előhúzta a csomagot. A csomag körülbelül akkora volt, mint egy boríték, és olyan vastag, mint egy zsebkönyv.

— Köszönöm, átadná nekem, kérem? — kérdezte a professzor. A hangja vékony volt, gúnyos és kemény egyszerre.

Allan Galatea pisztolyt tartott a kezében. Az acél csillogott. A pisztoly csöve Franco szívére irányult.

*

Franco kényszeredetten elmosolyodott. — Ne tegyen ilyet, Galatea — mondta. — Tegye csak el a fegyvert. Vége a játszmának. Carper mindent bevallott. Már elküldtem a vallomását, és feltehetőleg már oda is ért a rendőrségre.

— Maga blöfföl! — mondta Galatea.

— Be tudom bizonyítani az ellenkezőjét.

— Hogyan?

— Láthatja, élek, nem haltam meg, ahogy maga hitte. Carper kemény és brutális fickó, de megadta magát, amikor szörnyű véget ígértem neki. Komédia volt az egész, de Carper bedőlt neki.

— Én az ilyet nem veszem be — sziszegte Galatea. — Ha Carper köpött, azzal saját magát adja föl.

— Ez még mindig jobban tetszett neki, mint hogy magára hagyva haljon meg a sivatagban — mondta Franco. — Stan Gellert a maga megbízásából megölte Dean Paronát, és Morelli emberei elintézték, hogy Parona hullája Leslie Gabinnel és Nick Nicholsonnal együtt elégjen.

Galatea nyelt egyet. — Gyalázatos rágalom — mormolta. — De még ha igaz lenne is, mi közöm neked mindehhez?

— Sok — mondta Franco, aki közben ide-oda lóbálta a csomagot. — Mondtam már magának, hogy mindent tudok. Akar még részleteket hallani?

— Mondja csak — felelt Galatea. — Tényleg szeretném tudni, milyen a fantáziája.

— Meg vagyok vele elégedve, de őszintén szólva, továbbra is sötétben tapogatóztam volna, ha nem sikerül szóra bírnom Carpert. Mindnyájan tudjuk, miért gyűlölte egymást Nick Nicholson és Gabin. Mindegyikük az első szeretett volna lenni. De aztán egy szép nap jött Parona, s elmondta nekik, hogy milyen gyerekesen viselkednek, milyen értelmetlen ilyen módon tönkretenni egymást. Nick és Leslie belátták, hogy igaza van. Az ellenségekből szövetségesek lettek. S addigi ideáljuk, Galatea professzor egyszerűen megvetésük tárgya lett. Parona, Nicholson és Gabin együtt láttak neki, hogy megsemmisítő anyagot gyűjtsenek magáról. Olyan anyagot, amely leleplezi a maga ténykedését és azt is, hogy a maffiától kapja megbízatásait. A fiúk éles eszűek és fantáziadúsak voltak, munkájuknál még poloskát is használtak, beszélgetéseket hallgattak le, dokumentumokat loptak el és másoltak le, és sikerült összegyűjteniük a terhelő bizonyítékokat.

— Miért tették volna ezt? — kérdezte Galatea.

— Ellenreakció volt. Egy ideig a fiúk készek voltak a maga tenyeréből enni, de aztán Parona felhívta rá a figyelmüket, hogy okosabb a fegyvert megfordítani. A fiúk nem akarták zsarolni magát — de minden eshetőségre azt akarták, hogy legyen valami a kezükben maga ellen.

— Ez hülyeség!

— Elképzelhető. Nem tudom, mi játszódott le a fiúk fejében. Carper sem tudja. Én itt az ő verzióját adom elő. Az azonban tény, hogy a Leslie és Nick közti meglepő barátság sem sokáig tartott, kitört belőlük a régi gyűlölet. Amikor May Brenton belépett a fiúk életébe, a gyűlölet újra fellángolt.

— Bolondok voltak, egyszerűen bolondok! — mondta fejcsóválva May.

— Az egyik fiú az összegyűjtött anyagot Maynél hagyta — folytatta Franco. — Aztán Carper felfedezte a fegyvert Leslie-nél. Leslie azzal magyarázta ki magát, hogy tőlem kapta a fegyvert. Carper ezzel nem elégedett meg. Összeverte Lesliet. Az végre elmondta, amit tudott. Beismerte, milyen szerepet játszottak egy rövid ideig Parona, Nick és ő, de nem árulta el, hol van a bizonyíték. Gondolom, nem akart megválni az utolsó adujától.

— Szép kis mese — gúnyolódott Galatea.

— Amikor Carper előadta magának, másképp gondolkozott felőle — vélte Franco. — Riasztotta Morellit és Bernardinit. Elsősorban a közeli Las Vegasban lakó Morellinek volt az a feladata, hogy segítségével legyen az iskolának. Morelli emberei vitték el a kórházból Leslie Gabint, s ők gondoskodtak arról is, hogy Leslie Nick Nicholssonnal és a halott Dean Paronával együtt a kocsiban égjen.

— Adj ide a csomagot! — mondta Galatea.

Franco vigyorgott. — Vegye el tőlem!

Galatea felemelte a fegyvert. — Oké — mondta. — Egy halottól fogom elvenni.

*

— Rendben van, itt van — mondta Franco. — A csomagot egyenesen ellenfele arcába vágta. A támadás váratlanul jött. Szó szerint fél kézről. Az éles sarkú csomag diszkoszaként szelte át a levegőt. Galatea félrerántotta a fejét, ezzel együtt a pisztolyt tartó keze is félrelendült.

Franco előreugrott.

Fejjel rontott Galateának. Galatea meghúzta a ravaszt. A lövés visszhangzott a kis előtérben. May Brenton felsikoltott.

A golyó egy bekeretezett, beüvegezett festményt talált el, s kilyukasztotta.

A két férfi a földre esett. Még mielőtt Galatea újra lőhetett volna, ellenfele dzsúdófogással leterítette. Galatea felordított. A pisztoly ki-esett a kezéből.

Franco magához vette a fegyvert, és felugrott.

Galateának tíz másodperccel többre volt szüksége. A falnak támaszkodott, a mellényzsebébe tapogatta, és megállapította, hogy eltört a napszemüvege.

— Van még néhány kérdésem — mondta Franco, és a fegyvert Galateára irányította. — Ki Laxton és Wolley, az a két fickó, akik a bungalóban vártak rám? Ők is Morelli emberei?

Galatea hallgatott. Lehajolt, hogy felvegye a padlón fekvő csomagot. Aztán Francóra nézett. — Nem tudom, kicsoda maga — mondta —, de úgy látom, kénytelen lesz egyezséget kötni velem.

— Úgy véli?

— Igen, úgy vélem. Amit most mondok, az magára vonatkozik, May. Egyezséget kell kötnie velem. Mr. Briggstől rengeteg olyan dolgot tudott meg, ami életveszélyes magára nézve. — Francóra nézett

— Kockára akarja tenni May életét? Vagy a barátnője, Liza életét?

Franco összereszt. — Hol van Liza?

— Jo helyen — mondta Galatea, és halványan mosolygott. — Nem lehetett értelmesen beszélni vele! Miután Liza úgy határozott, hogy

ellenünk fog vallani, a barátaim és én kénytelenek voltunk elhallgattatni.

— Ha csak egy hajaszála is meggörbül... — kezdte Franco,

Galatea a szavába vágott. — Ellenségek vagyunk — mondta. —

De megállapodhatunk. Az életben mindennek meg kell fizetni az árát. Maga tönkretéhet engem. De ha továbbra is kitart emellett, és nem semmisíti meg Carper vallomását, megölöm Lizát és Mayt. Öné a döntés joga.

May egész testében remegett. — Miért mondja ezt? Istenem, miért mondja ezt? — nyöszörgött.

— Carper vallomása már útban van, ezen nem tudok változtatni — mondta Franco. — Carper pedig menekül. Tudja, hogy el kell tűnnie, nehogy maga vagy az emberei elkapják.

— Carper vallomásáról egy ügyvéd bebizonyíthatja, hogy hamisítvány. Az a fontos, hogy Carper, ha ismét előkerül, elálljon a vallomásától, és azt mondja, hogy a vallomása hamisítvány — mondta Galatea.

Franco magához vette a csomagot. — Gondolkoznom kell rajta — mondta.

— Hol érem el magát?

— Sehol — válaszolt Franco. — Majd értesítem.

*

Franco a főpostára hajtott. Belépett egy telefonfülkébe, bedobott egy halom aprót, és felhívta Faccino chicagói számát.

— Adja nekem a főnököt — mondta. — A lánya életéről van szó.

— Ki beszél?

— Solo vagyok. Franco Solo.

Franco phoenixi tartózkodása óta először használta a saját nevét. Faccino hallott már Solóról. Minden maffiavezér ismerte a nevét.

Franco Solo. Ez a név márkát jelentett. A maffiózók számára patkánymérget, s az ellenük küzdőknek glóriát.

— Faccino — szólt bele egy mogorva hang a telefonba.

Egy idegen normális körülmények között nem beszélhetett volna a szindikátusfőnökkel, de Franco Solo neve csodát művelt.

— Solo. Feltételezem, hallott már rólam. Arizonában, Phoenixben vagyok. Lizát pedig Galatea fogva tartja. Kész vagyok kiszabadítani Lizát, feltéve, hogy maga megkönnyíti, nem pedig megnehezíti a dolgomat. Más szóval: ha azt hiszi, hogy ez a megfelelő alkalom, hogy engem törbe csaljon, intézze el azoknak a pizkos üzleteit, akik el akarják hallgattatni a lányát.

Franco hallotta beszélgetőpartnere lélegzetvételét, más semmit. —

Honnan tudjam, hogy maga tényleg Solo, és hogy segíteni akar Lizának? — kérdezte végül.

— Egy csomag fekszik előttem — mondta Franco. — Három diák feljegyzését tartalmazza, akik időközben már meghaltak. Meggyilkolták őket, mert Galatea így látta jónak. Felolvasok belőle néhány részletet. Maga szakember, ebből meg fogja tudni állapítani, igazat mondok-e ...

Franco olvasni kezdett.

— Elég — szakította félbe Faccino. — Mit kíván tőlem?

— Maga ismeri Galateát. Feltehetőleg néhány barátját is. Nem tartom tanácsosnak ebben a helyzetben egyenesen a professzorhoz fordulni. De talán magának eszébe jut, hol tarthatja fogva Galatea Lizát. Vagy elmondhatja nekem, hogyan tudnám rávenni, hogy elárulja nekem a rejtékhelyet.

— Hívjon fel újra — mondta Faccino. — Fél óra múlva. Franco bement egy áruházba. Ott volt egy fénymásoló. Lemásolta a csomagban lévő papírokat. Visszament a postára, elkészített két csomagot, az egyiket ajánlva Arizonába Phoenix város rendőrkapitányának címezve, a másikat Warner EZREDES címére küldte. Fél óra múlva Franco ismét Liza apjával beszélt.

— Csak tippelve — mondta Faccino. — Galateának van a várostól északkeletre, közvetlenül a rezervátum mellett egy kis víkendháza. Csak kevesen ismerik a helyet. Megadom a címét: Desert Cove Lane 189. — Rövid szünetet tartott. — Nem tőlem kapta az információt. Nem ismerem magát, és szükség esetén le fogom tagadni, hogy beszéltem magával. Kérje meg Lizát, hogy hívjon fel.

Franco letette a kagylót, beszállt a kocsijába, és elindult. Háromnegyed óráig tartott az út.

A spanyol stílusban épült bungaló palmafák árnyékában állt. A spaletták be voltak zárva. A kert elhanyagolt benyomást keltett. A dupla garázs előtt a kövek hasadécai közt gyom nőtt.

Franco belépett a kertbe, és megkerülte a bungalót. Megállt, amikor egy autót fékezni hallott. Becsapódott az ajtó, majd az utcáról a házhoz vezető úton léptek közeledtek.

Kulcscsörgés, kinyitották az ajtót.

Franco a bungalóhoz sietett. A bejárati ajtót csak behajtották. Franco levette a kesztyűjét, és lábujjhegyen lépett az előszobába. Egyetlen villanykörte világította meg a pincéhez vezető lépcsőt. Franco nesztelenül lement.

Elérte az alsó lépcsőfokot, s a következő pillanatban meghallotta Galatea hangját.

— Sajnálom, kislány — mondta a professzor —, de nem engedhetem meg magamnak, hogy ...

Nem fejezte be a mondatot.

— Mi volt ez? — suttogta.

Franco elérte a pincét, ahol Lizát fogva tartották. Előrenyújtott pisztollyal lépte át a küszöböt.

Liza megkötözve, kipeckelt szájjal feküdt a földön egy matracon. Galatea a falnak támaszkodott. Jobb kezében kést tartott, krétafehér volt az arca.

— Se pisztoly, se segítőársak — gúnyolódott Franco. — Tényleg az volt a szándéka, hogy késelőként végzi?

— Én... én csak észre akartam téríteni a lányt — nyögte ki Galatea.

— Liza ésnél van, nagyon is ésnél van — mondta Franco, Liza mellé térdelt, eloldozta a lány köteleit. — Fényévekkel értelmesebb magánál és a barátainál.

Talpra segítette Lizát. A lány zokogott, de aztán gyorsan erőt vett magán. — Elmegyek veled a rendőrségre, feljelentem őket — mondta.

Franco megrázta a fejét. — Az öngyilkosság lenne — mondta. Faccino lánya vagy. Senki sem várja el tőled, hogy beszélj. Ezzel magadra szabadítanád a maffia bosszújának gépezetét. Majd én elintézem, amit kell. Hozzá vagyok szokva, hogy elvégezzem a piszkos munkát. A kerületi ügyészeknek elegendő bizonyítékot szolgáltatok. Dean, Leslie és Nick szedték össze a bizonyítékokat, és Frank Carper is hozzájárult. Nekem már csak az volt a feladatom, hogy eljuttassam a megfelelő helyre a bizonyítékokat.

Kivezette Lizát a pincéből. — Mi lesz Galateával? — kérdezte Liza..

— A rendőrség majd foglalkozik vele.

Elérték az előteret, és kiléptek a szabadba. Liza mély lélegzetet vett. — Szeretlek — suttogta.

Franco mosolygott. — Felejts el — mondta. — Nem engedhetem meg magamnak, hogy viszonzzam a szerelmedet.

— Miért mondod ezt?

— Nem Lester Briggsnek hívnak. Állandóan menekülnöm kell, állandóan üldözök, és engem is üldöznek.

— Egy szót sem értek — mormolta Liza.

Franco besegítette a kocsiba, és a bungaló irányába nézett. Nem látta Galateát. Franco indított. Kicsit később megállt egy posta előtt.

— Itt elválunk — mondta. — Egyébként apád kéri, hogy hívd fel.

— Beszéltél vele? — csodálkozott Liza.

— Telefonon — bólintott Franco. Kiszállt, kinyitotta az ajtót. Liza kiszállt. A szeme könnyes volt. — Nem akarod elmondani nekem... — kezdte.

Franco szerette volna megcsókolni Lizát, de nem tette meg. — Beszélj az apáddal — mondta. — Ő majd mindent elmagyaráz.

Liza integetett, amint Franco elhajtott. Franco nem nézett vissza. Jó munkát végzett Phoenixben, de távol állt attól, hogy magával vagy az életével elégedett legyen.

Vége

FRANCO SOLO

krimisorozat

Megjelenik minden hónap közepén

ISSN 0865—6029

Kiadja a PROSTPRINT Kft.

Felelős kiadó a Kft. vezetője

Postacím: 1365 Budapest, Pf. 628.

90-0203. Szikra Lapnyomda, Budapest

Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató